П'ятниця, 4 жовтня 2002 року. № 182 (2933) Ціна договірна

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

У Києві відбулася церемонія відкриття нового приміщення Посольства Німеччини в Україні. Міський голова Києва Олександр Омельченко і посол Німеччини в Україні Дітмар Штюдеманн під час церемонії.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

У КОМІТЕТАХ ВР

Закон, що годуватиме весь рік

Парламентські комітети продовжують працювати над проектом закону про державний бюджет України на 2003 рік і готують свої зауваження та пропозиції.

(Закінчення на 2-й стор.).

Новосілля у прикордонників

160-квартирний будинок здано для військовослужбовців Одеського прикордонного загону Південного напрямку Прикордонних військ України. Здача будинку в експлуатацію відбувалася у три етапи — в березні та у липні нинішнього року, а тепер будівельники здали під ключ останній під'їзд.

До кінця року в Одесі планується забезпечити новим житлом ще 169 сімей охоронців кордону, **повідомляє наш власний кореспондент Георгій ВОРОТНЮК.**

ПЕРЕДПЛАТА-2003

Залишайтеся з «Голосом»!

3 грн. 30 коп. — вартість передплати «Голосу України» на місяць.

Увага! До цієї суми вже включено вартість доставки «Голосу» п'ять разів на тиждень і вартість самого приймання передплати у поштовому відділенні чи в листоноші.

Помножте вказану вартість на ту кількість місяців, що ви хочете одержувати газету, сплатіть поштовикам стільки і ні копійки більше. А саме:

9 грн. 90 коп. — на три місяці;
19 грн. 80 коп. — на півроку;
39 грн. 60 коп. — на рік.

І як індивідуальний передплатник матимете «Голос» п'ять разів на тиждень українською мовою чи російською.

Ставте на «Голос» і залишайтеся з «Голосом»!

Наші індекси — **40224 (український варіант),** — **40223 (російський варіант).**

Окремі умови передплати для підприємств та організацій — у Каталозі видань України на 2003 рік, **стор. 81.**

ДАЙТЕ ХОДУ ПАРОХОДУ,

або Чи матимемо власний вихід із Дунаю у Чорне море

На початку літа минулого року група журналістів нашої газети провела в Придунав'ї дні «Голосу України», проїхавши берегами усієї 170-кілометрової ділянки Дунаю, що омиває українську землю, від Рені до Вилкового. Вже тоді стало зрозуміло, що в одному газетному матеріалі неможливо охопити усі проблеми життєзабезпечення краю, використання нашою країною транспортного потенціалу могутньої європейської ріки, екологічної безпеки регіону. Відтоді під рубрикою «Дні «Голосу України»: проблема під нашим контролем» і вміщуємо публікації з Придунав'я. За рік з лишком їх з'явилося вже чимало. Сьогодні продовжуємо розмову про проблеми Дунайського вузла.

(Закінчення на 8—9-й стор.).

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

У НОМЕР

Національні інтереси не постраждають?

Учора за дорученням Прем'єр-міністра України Анатолія Кінаха до Москви відбула українська урядова делегація для проведення переговорів про створення міжнародного газового консорціуму на чолі з Міністром палива та енергетики Віталієм Гайдуком. Як повідомив прес-секретар Прем'єр-міністра Сергій Нагорянський, позиція українського уряду полягає в тому, що під час створення газотранспортного консорціуму Україна твердо обстоюватиме свої національні інтереси. **Як передає УНІАН**, в українському уряді переконані: створення консорціуму сприятиме диверсифікації поставок природного газу в Європу і посилить роль Києва в забезпеченні європейської енергетичної безпеки.

Цей бісер — не прикраса

Сіверськодонецьке ВАТ «Склопластик» розпочинає виготовлення бісерних склокульок діаметром лише 3—5 міліметра. До цього підприємство виробляло кульки лише діаметром 20 міліметрів. Випуск нової продукції найбільше порадує колективи лакофарбових виробництв України і, зокрема, один із найбільших — Дніпропетровський лакофарбовий завод. Сіверськодончани тепер забезпечать своєю продукцією всі українські підприємства. А в перспективі мають намір освоїти ще два види свого «бісеру», **повідомляє наш власний кореспондент Алла АНТИПОВА.**

То чи потрібна санація?

У номері 180 за 2 жовтня н. р. газета «Голос України» опублікувала матеріал про санацію одного з найбільших вітчизняних нафтопереробних заводів — ВАТ «Лисичанськнафторгсинтез». Зважаючи на резонанс теми, пропонуємо читачам ознайомитися з думками експертів, народних депутатів і виробничників, які за родом діяльності були безпосередньо пов'язані з промисловими підприємствами і не з чуток знають про користь фінансового оздоровлення. Цікаво, що народні депутати, які представляють найрізноманітніші політичні течії в Україні, в цьому питанні мали спільну, державну точку зору, і вона збігається з точкою зору простого робітника.

(Закінчення на 10-й стор.).

ЦЬОГО ДНЯ

4 ЖОВТНЯ

■ 1582 р. У католицьких країнах юліанський календар замінено на григоріанський. ■ 1853 р. Туреччина оголосила війну Росії. Початок Кримської війни. ■ 1875 р. Засновано Чернівецький університет. ■ 1883 р. Вирушив у перший рейс «Східний експрес», що зв'язав Азію з Європою. ■ 1927 р. Створено Міжнародну асоціацію соціального забезпечення. ■ 1937 р. Не стало письменника Івана Микитенка. ■ 1947 р. В УРСР прийнято рішення про спеціальні оперативні групи для ліквідації членів керівництва ОУН.

Коли згуртовані, коли одне ціле... ▼ 12

Стіни древнього кремля ▼ 15

В Україні вже засіяно 5,8 млн. га озимих культур із планових 8,9 млн. га

Закон, що годуватиме весь рік

У КОМІТЕТАХ ВР

(Початок на 1-й стр.).

Комітет із питань соціальної політики та праці у своїх висновках до поданого урядом законопроекту погодився з тим, що документ певною мірою передбачає вдосконалення податкової, тарифної та соціальної політики. Водночас проект бюджету побудований на старих розмірах державних соціальних гарантій: мінімальної зарплати та пенсій, неоподатковуваного мінімуму доходів громадян. Комітет звернув увагу на те, що перелік нормативно-правових актів, не забезпечених бюджетними ресурсами на 2003 рік, що додається до проекту бюджету, фактично скасовує соціальні пільги для малозабезпечених верств населення без будь-яких компенсацій. Депутати визнали неприпустимою незабезпеченість коштами індексації грошових доходів населення та компенсації за порушення термінів виплати зарплати.

Комітет із питань паливно-енергетичного комплексу, ядерної політики та ядерної безпеки наполягає виділити окремим рядком у проекті закону про держбюджет на 2003 рік видатків на створення власного виробництва ядерного палива. Комітет, зокрема, також пропонує збільшити видатки за бюджетними програмами на утримання об'єктів ЧАЕС, виведених з експлуатації, на гарантування безпеки об'єкта «Укриття», на спеціалізоване медичне обслуговування працівників атомної енергетики і промисловості, на добудову енергоблоків Хмельницької та Рівненської АЕС та реконструкцію підстанції «Каховська» для енергозабезпечення Криму.

Комітет із питань аграрної політики і земельних відносин запропонував вважати проект держбюджету-2003 таким, що суперечить вимогам чинного законодавства, і відхилити його. На думку членів комітету, загальний обсяг пропонованого на 2003 рік бюджетного фінансування галузі розміром 1,5 млрд. грн. є недостатнім. За їх оцінкою, потреба вітчизняного АПК у бюджетних коштах — 2,5 млрд. грн. Депутати відзначили, що проект держбюджету не передбачає кошти для запровадження механізму заставних закупівель зерна та створення інтервенційного фонду для стабілізації цін на зерновому ринку, витрат на обов'язкове страхування зернових та цукрових буряків тощо.

Комітет із питань будівництва, транспорту і зв'язку пропонує передбачити у держбюджеті-2003 видатки на розвиток транспортного комплексу, зокрема, на створення Державного авіаційного лізингового фонду для оновлення авіаційної техніки, програму оновлення пасажирського парку залізничних вагонів, державну програму вдосконалення функціонування державної системи безпеки судноплавства тощо. Серед інших пропозицій комітету — збільшення субвенції з держбюджету місцевим бюджетам на компенсацію пільгового проїзду громадян, спрямування коштів зі спеціального фонду держбюджету на розвиток і утримання автомобільних доріг загального користування.

Комітет із питань охорони здоров'я, материнства та дитинства рекомендував профільному комітету парламенту спільно з урядом доопрацювати проект дербюджету-2003 і внести його на розгляд у повторному першому читанні. Народні депутати наголосили, що уряд під час визначення обсягу фінансування на охорону здоров'я не сповна врахував критичну ситуацію, пов'язану з її недостатнім фінансуванням. І це може призвести до цілковитої руйнації галузі та залишити населення України без доступної кваліфікованої медичної допомоги. Видатки на охорону здоров'я порівняно з минулим роком зменшилися на 3,6%. У відсотках до ВВП цей показник займає одне з останніх місць в Європі.

Комітет із питань національної безпеки і оборони висловив стурбованість тим, що передбачені проектом бюджету асигнування на потреби оборони та безпеки держави не враховують критичного становища в Збройних Силах України. Передбачених коштів, вважають у комітеті, вистачить лише на виплату зарплати і на закупівлю продовольства для армії. А фінансування Державної програми реформування Збройних Сил, закупівлі озброєння і військової техніки, проведення науково-дослідних і конструкторських робіт, будівництво житла для військовослужбовців передбачається здебільшого за рахунок спеціального фонду, який формуватиметься за рахунок реалізації надлишкового озброєння, військової техніки і майна. Таке джерело надходжень, на думку депутатів, не є гарантованим і ставить під загрозу реформування Збройних Сил і підтримання надійної обороноздатності держави.

Комітет із питань фінансів і банківської діяльності вважає за необхідне доручити Міністерству фінансів розробити порядок та механізми залучення додаткових коштів у разі нестачі бюджетних ресурсів. При цьому загальний обсяг запозичень не має перевищувати граничну суму загального прямого та гарантованого боргу. Члени комітету також запропонували вилучити з проекту бюджету норми, якими передбачено включення до доходної частини держбюджету надходження від розміщення тимчасово вільних залишків бюджетних коштів на депозитних рахунках комерційних банків та здійснення операцій купівлі-продажу цінних паперів з використанням тимчасово вільних залишків коштів держбюджету. На думку членів комітету, урядова політика щодо управління бюджетними коштами має бути спрямована не на пошуки шляхів доходного розміщення тимчасово вільних коштів, а на розв'язання проблеми незбалансованості ресурсів та видаткової частини держбюджету.

За повідомленнями інформуправління ВР та власних кореспондентів.

Фото Валерія СОЛОВЙОВА (Укрінформ).

Нова глава у відносинах з Індією

Київ зацікавлений у розширенні співробітництва з Делі. Про це заявив Президент Леонід Кучма, який нині перебуває з державним візитом в Індії. «Нас цікавить дуже широке поле питань співробітництва з вашою великою країною», — наголосив він. Під час зустрічі з міністром закордонних справ Індії Яшвантом Сінгхом було досягнуто домовленості про створення міжурядової комісії, що сприятиме його активізації.

Я. Сінгх зазначив, що візит українського Президента «відкриває нову главу в двосторонніх відносинах і нашій взаємодії на міжнародній арені». Крім того, Індія підтримує прагнення України стати членом Світової організації торгівлі. Про це на зустрічі з Леонідом Кучмою сказав віце-президент Індії Бхайрон Сінгх Шекхават. А виступаючи вчора на відкритті україно-індійського бізнес-форуму в Делі, Президент запропонував Індії новітні розробки українських підприємств. Йдеться, зокрема, про транспортний літак Ан-70, «екологічно чисті технології космічного виробництва, які вже добре зарекомендували себе на металургійних підприємствах України, СНД та багатьох країн світу, унікальні турбіни та інше енергетичне обладнання».

«Депутатські» гроші для виборців

Відтепер кожний депутат Запорізької міськради матиме щорічно в розпорядженні 16 тисяч гривень, які зможе витрачати на потреби виборців свого округу. Таке рішення прийнято на сесії міської ради. «Депутатські» гроші із бюджету обласного центру перебуватимуть на рахунках райадміністрації Запоріжжя і витрачатимуться за умови, якщо на платіжному дорученні буде особистий підпис народного обранця. Отже, він матиме хоча й обмежену, але реальну можливість допомогти своїм виборцям у розв'язанні тієї чи тієї проблеми.

Олександр АБЛІЦОВ.

Запорізька область.

Вітаємо!

Щиро вітаємо з днем народження **Геннадія ВАСИЛЬЄВА**, Першого заступника Голови Верховної Ради України, відомого юриста, народного депутата України третього і четвертого скликань. Зичимо доброго здоров'я, світлої долі та нових вагомих здобутків на ниві вітчизняного законотворення!

«Голосоукраїнці».

АКТУАЛЬНО

Якщо промовчимо, то хто ж нас відспіває?

Виступ Бориса Олійника на вересневій сесії ПАРЄ в дебатах з питання «Загроза військових дій проти Іраку» 26 вересня 2002 р., Страсбург

Шановні колеги!

Абсолютно позбавлений комплексу антиамериканізму, я, однак, змушений нагадати слова колишнього міністра юстиції США, видатного правозахисника сучасності Рамсея Кларка: «Для США немає нічого незвичайного у знищенні неугодних президентів. Світ одержав Мобуту тому, що ми вбили Лумумбу, і світ отримав Піночета після того, як ми вбили Альєнде... З цим сценарієм світ знайомий давно...»

Сьогодні не сподобався Саддам Хусейн. Отже, завтра Буш та його команда бомбардуватиме Ірак, незважаючи на ООН, на обережні протести союзників, на те, що Ірак згодився прийняти експертів. Незважаючи навіть на те, що підставляє під удар свого стратегічного союзника, достеменно знаючи, що в цій агресії арабський світ звинуватить найперше Ізраїль. (А тим часом Шарон і його команда уже прицільно б'ють по Ясіру Арафату, якого, схоже, чекає доля Альєнде).

Отже, незважаючи ні на що, оскільки це єство — ні, не американців як таких, вони — нормальні люди, а це єство їхніх нинішніх зверхників з амбіціями на світове панування, з комплексом безкарності й непогрішимості.

Схоже, що ці так звані мироносці не зупиняться навіть перед загрозою здетонувати третю світову війну.

Ми довго примовчували цей всесвітній розбій. Мовчимо навіть про те, що в США створена апокаліптична геофізична зброя «Харп».

(Закінчення на 7-й стор.).

Пропонують переголосувати

Комітет з питань Регламенту, депутатської етики та організації роботи Верховної Ради запропонував главі парламенту Володимиру Литвину не підписувати закони та інші правові акти, які було прийнято 26 вересня з порушенням встановленої Конституцією процедури їх ухвалення, а провести по них переголосування. Про це після закритого засідання повідомив голова комітету Валентин Матвєєв.

Народний депутат переконаний: кожен парламентарій повинен голосувати особисто, що передбачено законодавством і підтверджено Конституційним Судом України. Отже, стверджував голова комітету, того дня не мали права голосувати картками восьми народних депутатів, шість з яких перебували у закордонних відрядженнях за розпорядженням Голови ВР і два — в лікарні «Феофанія». Ці факти, за словами В. Матвєєва, підтверджено відповідними довідками.

Комітет також звертає увагу головуючого 26 вересня на неодноразові порушення Регламенту. Зокрема, питання порядку денного розглядалися сесією не в тій послідовності, як було заплановано раніше. Крім того, на переконання комітету, відбувалося голосування за проекти документів, яких узагалі не було включено до порядку денного другої сесії ВР, проводилися неодноразові голосування по одному і тому самому питанню до прийняття рішення.

Якщо ці документи буде все-таки підписано, Валентин Матвєєв не виключив, що 50 народних депутатів звернуться до Конституційного Суду.

Наталя ЯРЕМЕНКО.

Генпрокурор шукає «збій»

Незважаючи на публічні поради в низці інтерв'ю екс-генпрокурора, а нині народного депутата Михайла Потебенька новій слідчій групі прокуратури утримуватися від категоричних обіцянок, маємо сенсаційну заяву. На зустрічі з журналістами у прес-клубі МЗС України Генеральний прокурор України Святослав Піскун наголосив, що вбивство журналіста Георгія Гонгадзе було вигідне тим особам, які мали на той момент плівки, зроблені екс-майором Державної служби охорони Миколою Мельниченком.

До кого, як мовиться, чарка п'ється, здогадатися неважко, адже всі знають, що в листопаді 2000 року плівки майора оприлюднив лідер СПУ Олександр Мороз.

До речі, Святослав Піскун ставить під «абсолютний» сумнів місце записів екс-майора Держслужби охорони та пристрій, за допомогою якого він їх робив. На думку Генпрокурора, якби М. Мельниченко справді закріпив записувальний пристрій під диваном у кабінеті Президента України, то під час відтворення запису не було б чути скрипу пера й були б присутні «певні шумові вади». До того ж, додав Генпрокурор, до дивана, про який ішлося, фактично неможливо приєднати якийсь пристрій. Водночас С. Піскун визнав, що... нині у слідства немає документів про перебування записувального пристрою в якомусь іншому місці. Так само немає упевненості в автентичності записів майора через відсутність у слідства їх оригіналів.

Сенсацією можна було б вважати іще одне відкриття нинішнього керівника прокурорського відомства, якби низка ЗМІ, зокрема й наша газета, заздалегідь не пророкували про такий розвиток подій. А саме — про «бомжацько-наркоманську» версію убивства Гонгадзе і безславний смертельний кінець самих убивць. І ось Святослав Піскун, як передають інформагентства, висловив упевненість у тому, що безпосередніх виконавців убивства Г. Гонгадзе вже немає в живих, бо до них, очевидно, було застосовано звичний у кримінальних колах механізм знищення свідків. Поки що, наголосив Генпрокурор, завдання слідства — «знайти збій у роботі попередників. «Незаконно приєднано до справи докази, яких не було на місці події» — прикраси Г. Гонгадзе.

І це, судячи зі слів С. Піскуна, не єдиний сумний спадок від його попередників. Нинішній Генпрокурор України дав негативну оцінку роботі правоохоронних органів із розкриття вбивств журналістів. За його словами, в Генпрокуратурі ще раз вивчено ці справи, дано вказівки, переукомплектовано слідчо-оперативні групи.

Причини для такого занепокоєння очевидні: з 1990 року слідчі органи прокуратури України розслідували п'ять кримінальних справ про вбивства журналістів. Розкрито лише одну.

Анатолій БЕНЬ.

СВІТЛИМ РЯДКОМ

Гайворону — 250!

Один із найстаріших райцентрів Кіровоградської області —Гайворон — відзначив 250-річчя з дня заснування.

Святкуючи ювілей, гайворонці вшанували керівників, які в різні роки очолювали міську раду та виконком. Було визначено родини — переможці оголошеного напередодні конкурсу на кращу садибу, нагороджено переможців вікторини на знання історії міста, яку провела редакція районної газети «Гайворонські вісті».

Районна стоматологічна поліклініка отримала в подарунок від облдержадміністрації спеціалізований автомобіль для надання виїзної допомоги жителям сіл району.

Олег БОНДАР.

Кіровоградська область.

Омельченки збудували церкву

У селі Бобруйки Козелецького району предстоятель УПЦ митрополит Київський і всієї України блаженніший Володимир (Сабодан) освятив новозбудовану церкву Різдва Христового. Він також вручив орден Преподобного Нестора Літописця дружині мера Києва Людмилі Омельченко, яка доклала чимало зусиль, щоб у її рідному селі постав величний православний храм. На урочистостях київський міський голова Олександр Омельченко подарував церковній громаді ікону «Утіхи і радості».

Сергій ПАВЛЕНКО.

Чернігів.

ФОТОФАКТ

Волонтерський загін Центру соціальної служби для молоді Дарницького району столиці налічує 80 юнаків і дівчат.

На знімку: волонтери під час упорядкування території довкола будинку.

Фото Володимира ТАРАСОВА (Укрінформ).

«Діти на узбіччі освітнього простору»

ДУМКИ З ПРИВОДУ

Форум під такою назвою завершив роботу в столиці. У триденному зібранні, що пройшло в рамках проекту Програми розвитку ООН, взяли участь понад 80 відомих фахівців освіти, представники громадських організацій та батьки. Освітяни, соціальні працівники, економісти і психологи обговорювали вкрай актуальну проблему, спільно шукали шляхи її розв'язання, підключили до цього Верховну Раду і Кабмін.

Я пережив легкий шок, коли дізнався, що серед учасників форуму не було представників Держкомітету у справах сім'ї та молоді, очолюваного Валентиною Довженко. Вона є лідером Всеукраїнського політичного об'єднання «Жінки за майбутнє». А хто не пов'язує це саме майбутнє з дітьми? І кому як не Держкомітету у справах сім'ї та молоді опікуватися дітьми вулиці, хворими та інвалідами, всіма тими, кого Бог обділив інтелектом і здоров'ям.

В Україні близько 60 тисяч сімей виховують синів і дочок з вадами розвитку. Понад 110 тисяч —діти шкільного віку з особливими потребами.

У нас щонайменше п'ять служб опікуються дітьми вулиці, але немає жодної, яка несла б персональну відповідальність за їхні долі. Безпритульність, дитяча наркоманія і проституція, інтелектуальна недостатність дітей, реабілітація важковиховуваних —хіба це клопоти однієї лише сім'ї? А якщо в ній деградовані батьки — дітям місце на узбіччі?

Аксіома: однією із загальнолюдських цінностей є право на освіту. Президент держави постійно наголошує на необхідності реформування освіти з метою забезпечення рівного доступу до якісної освіти незалежно від достатку родини. А що маємо?

Метою форуму, який, по суті, провів перше в країні дослідження зі згаданої проблеми, було розробити напрями щодо створення таких можливостей. Організатори і учасники зробили, на мій погляд, дуже вагомий крок уперед. Вони дійшли висновку, що треба надавати адресну допомогу конкретній людині, вчасно виявляти та проводити діагностику дітей з особливостями психічного та фізичного розвитку, враховувати ці дані під час формування мережі закладів корекційної та реабілітаційної допомоги тощо.

Матеріали цього форуму буде використано у рубриці «Перерва на реформи».

Іван ІЛЛЯШ.

ЗВ'ЯЗОК

Спілкуємось, як люди

Нову послугу, яка базується на найсучаснішій технології передачі інформації — xDSL, запровадило хмельницьке ВАТ «Укртелеком». Використання цифрових абонентських ліній дозволяє одночасно користуватися телефоном і працювати в мережі Інтернет. При цьому хмельничани отримали не лише світовий рівень зв'язку, а й гарантовану конфіденційність.

Відрадно, що конструкторська розробка і виробництво відповідного обладнання має вітчизняну прописку. Крім того, впровадження нової техніки і технології дало змогу підприємству встановити найнижчі в області тарифи на користування Інтернетом.

Олександр ХМИЗ.

Хмельницька область.

Шановні педагоги!!!

Колектив державного науково-виробничого підприємства «Картографія» щиро вітає вас із професійним святом.

День учителя — це справді всенародне свято, свято кожної родини.

ДНВП «Картографія» — головний видавець картографічної продукції в Україні намагається не стояти осторонь вашої подвижницької педагогічної праці. Наші картографічні видання — карти та атласи —допомагають тисячам школярів краще оволодіти знаннями з предметів географії та історії у школі. Ми й надалі будемо співпрацювати в цій галузі пліч-о-пліч із вами, працівниками освіти.

Дорогі працівники освіти, вчителі! Бажаємо вам, вашим друзям та однодумцям, творчих успіхів на терені вашої благородної діяльності. Здоров'я, добробуту, радості і щастя вам та вашим родинам.

ДНВП «Картографія».
(044) 573-26-84.

Пільги ветеранам УПА

Напередодні відзначення 60-річчя створення Української Повстанської Армії, **повідомляє УНІАН**, виконком Львівської міської ради прийняв рішення, згідно з яким ветерани УПА з вересня і до кінця 2002 року матимуть пільги у сплаті за житлово-комунальні послуги, газ та електроенергію, на проїзд на приміських залізницях.

Пільгами від 75 до 100 відсотків на особу користуватимуться учасники бойових дій УПА та інваліди війни.

І енциклопедія, і публіцистика

ВИДАННЯ

Так охарактеризував двотомник «Україна: XX століття» один з його авторів письменник Микола Шпаковатий на презентації, що відбулася у Києві.

Видання унікальне у своєму роді. У книзі досліджуються та відображаються події в Україні, що сталися упродовж минулого століття в різних сферах життя українського суспільства.

Двотомник щедро ілюстрований. У ньому вміщено понад 5 тисяч фоторепродукцій з використанням найсучасніших поліграфічних технологій. Наклад книги 1000 примірників. Авторський колектив — Володимир Литвин, член-кореспондент НАН, Голова ВР, Валерій Смолій, академік НАН, Микола Шпаковатий, письменник, **повідомляє УНІАН.**

На симпозіумі... малювали

ВИСТАВКА

В Одесі завершила роботу підсумкова виставка першого міжнародного симпозіуму майстрів живопису, організованого «Незалежною європейською ініціативою художників».

Три тижні митці України, Німеччини й Румунії писали полотна, зображаючи місто, море і степ, що постали перед ними в українському Причорномор'ї, обмінювалися досвідом, спілкувалися. А на завершення пленера представили глядачам десятки своїх робіт. Арт-симпозіум художники присвятили 150-річчю від дня народження батька південної живописної школи Кіріака Костанді, якого багато хто з них вважає своїм учителем.

Георгій ВОРОТНЮК.

РЕПОРТАЖ

Сільгоспвиробництво в музичному оранжуванні

Відкриття щорічної виставки-ярмарку «Київська осінь» у селі Чубинському Бориспільського району зігрівало бабине літо. Офіційний старт з перерізанням стрічки дав Міністр агрополітики Сергій Рижук. Деякий дискомфорт присутні на церемонії відчули, мабуть, від вишикуваного оточуючого загону, котрий відтісняв мирян від «президії» з офіційними особами. Після проголошення промов, які переривалися музичним супроводом оркестру, про успіхи аграрних реформ, про те, що «повиставлятися» приїхали представники із 20 областей, а у вольєрах зосереджено майже тисяча голів племінної великої рогатої худоби, міністр та іже з ним пішли знайомитися з експонатами. Слідом потягнувся ескорт із журналістів, незалежних і не дуже.

Одразу з'ясувалося, що у вольєрах загалом жували сіно не тисяча, а в ліпшому разі сотня хвостатих і рогатих. Пишемо це не тому, що на кожному кроці любимо кричати, що левові в зоопарку недодають м'яса, а щоб читач зрозумів: не завжди треба вірити сказаному на офіційному рівні.

Після прогулянки павільйонами Міністр агрополітики дав прес-конференцію (спілкування з пишучою та знімаючою братією закінчилося фуршетом), де було окреслено райдужні перспективи майбутнього сільського господарства. Політика міністерства полягає в рекомендаціях сіяти наступного року більше гороху, який іде нині по 110 доларів за тонну, а також кукурудзи, рапсу та сої. Порадував керівник експортними прогнозами. Мовляв, неврожай через негоду на Заході, а ми готові продати за кордон 12 мільйонів тонн зерна: і продовольчого, і фуражного. Звичайно, в цьому немає нічого поганого. Але постає запитання до людей, які роблять аграрну політику: якщо зібране продаватимемо за валюту, то чому в аграріїв скуповують його задешево?

Одкровенням для журналістів стала інформація С. Рижука про те, що 60—70 відсотків вироблених у країні молокопродуктів йде на експорт. А тим часом молоко у селян ще недавно купували по 35 копійок за літр. «Наїхав» міністр і на цукрову галузь, яка — найслабша ланка. В агроформуваннях збирають в середньому лише по 202 центнери буряку з гектара, а виробничі потужності цукрозаводів застаріли. Одне слово, там цілковитий провал. Постає запитання: куди дивилися в Міністерстві агрополітики? Адже експерти добрий десяток років попереджали про таку перспективу для галузі. Може, просто в такий спосіб останнім часом готують плацдарм для імпорту цукру-сирцю, як цього вимагає закордон?

І все-таки головним героєм став сам ярмарок, де всі бажаючі, звичайно, сплативши «місцевий», могли себе показати. Торгівля вирувала. Особливо великі черги вишиковувалися за насінням, саджанцями плодових кущів та дерев. Тут розпорядники також не все передбачили. Багато хто з продавців, які пропонували такий товар, стверджували, що вони від Інституту садівництва УААН. Натомість представниця цієї установи запевнила журналістів, що своїх саджанців вони ще не копали. Зарано. Отже, торгують «липою». Заплатили за місце — мають право. А коли покупець з'ясує, що придбав несортове дерево — шукай вітра в полі!

... Пообіді на зупинці вишикувалася черга з близько сотні бажаючих дістатися Києва. Відстань якихось кілометрів десять. А обіцяних організаторами ярмарку автобусів і маршруток, які мали б доправляти гостей Чубинського до столиці, чомусь не було. Замість цього активно працювали водії приватних авто, які обіцяли підкинути всього за «п'ятнашку». А фуршет, мабуть, завершився успішно. По гучномовцю оголосили, що, мовляв, хто знайшов загублений одним із телеканалів мікрофон, прохання повернути. Отже, «по ящику» знову покажуть і розкажуть про успіхи аграрних реформ.

Валерій ДРУЖЕНКО.

Фото Галини КВІТКИ.

Іван Салій: «Транспорт —

АКТУАЛЬНО

Дивна річ. Сьогодні в нашій столиці, можливо, тільки безнадійний буркотун не помітить, скільки робиться для киянина, щоб він не мав клопоту з транспортом, більш-менш комфортно міг діставатися на роботу, ринок чи просто на відпочинок. І тут неабияка заслуга головного управління транспорту міськдержадміністрації. Однак, незважаючи на це, останнім часом довкола роботи управління зчинилася ціла буча: на нього налетіли окремі газетні видання, зробила приписи столична прокуратура. А всередині управління сталися помітні кадрові зміни.

Що трапилося? Що за напасті скотилися на це енергійне відомство? З таким запитанням ми звернулися до заступника голови Київської міської державної адміністрації, начальника головного управління транспорту Івана САЛІЯ.

— Знаєте, — сказав він, — якщо говорити відверто, то навряд чи кияни геть задоволені усім тим сервісом, який дістають на міському транспорті. Хоч позитивна динаміка все-таки є. За останні роки значно розбудовано метрополітен, відкриваються нові тролейбусні маршрути, поступово оновлюється рухомий склад тролейбусів, автобусів, трамваїв. Місто набирається духу й сили, щоб рішуче оновити транспорту мережу. Фактично проблему міського пасажирського транспорту ми підняли на рівень Київради, міського керівництва, держави. Чому?

Судіть ось хоча б з таких цифр. Нині «Київпастранс» виводить щодня на лінії майже 600 автобусів середньої, великої, надвеликої місткості, а раніше було близько 2000 одиниць великих автобусів. Бачите, наскільки зменшилися можливості для нормального перевезення пасажирів. Схожа ситуація і з трамваями.

То як же було заповнити гострий дефіцит на засоби перевезення пасажирів, який склався? Ось тут і спрацював підприємницький хист наших людей: на вулиці вийшли приватні мікроавтобуси, маршрутні таксі, як ми їх називаємо. Вони значною мірою взяли на себе перевезення киян.

До пори до часу ми активно підтримували цей підприємницький рух, заплющували очі на дрібні порушення норм перевезення, яких припускалися водії. Але тут, розумієте, є палиця з двома кінцями. Для приватних перевізників маршрутні мікроавтобуси —чистий бізнес. Для нас же, працівників управління, це соціальна функція, яка має працювати для людей за всіма вимогами закону. Ми, і ніхто інший, несемо відповідальність за безпеку пасажирів, незалежно від того, до якої форми власності належить перевізник — державної чи приватної. Ми відповідаємо за те, щоб людина, заплативши гроші, почувалася в автобусі зручно й безпечно. І тому поставили перед приватниками питання руба: або ви у своїй роботі неухильно дотримуєтеся норм законодавства, або ми відмовляємося від ваших послуг. Адже міська влада, управління транспорту є замовниками транспортних послуг. Отож нам і регулювати цю систему.

— Як мені відомо, перший серйозний конфлікт між приватниками й управлінням стався тоді, коли ви поставили перед перевізниками жорстку умову безплатно обслуговувати пасажирів пільгових категорій.

— Оскільки у нас усі форми власності рівні, управління, прорахувавши економіку, запропонувало, щоб так звані маршрутники перевозили безоплатно 30 відсотків пасажирів, які мають на це право, тобто працювати на рівних з комунальним транспортом.

Тут, скажу я вам, закладено ще й велику моральну проблему. Ну як це так, щоб наші батьки, віддавши всі сили для розбудови України, для своїх дітей, тих же молодих водіїв, ставши пенсіонерами, інвалідами, не могли увійти до мікроавтобуса, коли на зупинці стоять десятки людей? А ми знаємо, що деякі такі «діти» прямо виштовхували пенсіонерів-пільговиків з машини.

— Але, справді, у Києві пенсіонерів стільки, що на них маршруток не вистачить.

— Ми ще вивчаємо ситуацію. Бо ніхто достеменно не знає, скільки киян їздять за пільгами. Одні кажуть 30, інші — 50 відсотків. Але інвалідів, учасників Великої Вітчизняної війни, «чорнобильців» першої категорії уже перевозимо безплатно — незалежно від власника автобуса. Можливо, просто пенсіонери доплачуватимуть якусь копійку за свій проїзд у маршрутному таксі. Але справу вивчаємо. Однак стою на твердій позиції: якщо ветерана, батька чи матір не пускають до мікроавтобуса і він змушений півгодини чекати старого «Ікаруса», а перед ним проходять, до того ж напівпорожними, десятки «маршруток», це ненормально.

— Нічого не розумію. Ви особисто, Іване Миколайовичу, працівники управління стоїте на позиціях закону, відстоюєте інтереси людини, а вас тягають по прокуратурах.

— До прокуратури я сам пішов з відповіддю, коли отримав її приписи. Там довго та прискіпливо вивчали вимоги закону, і це пішло на користь справи. Йдеться про закриті засідання тендерної комісії. Тут, справді, не все вийшло так, як хотілося. Не бачу нічого поганого в тому, що в екстремальних ситуаціях тендерна комісія оперативно проводить своє засідання в закритому режимі. Бувають же стихійні лиха, ремонтні роботи або навіть банкрутства перевізників, коли треба швидко прийняти рішення, щоб забезпечити людей транспортом у цих умовах. Але наші працівники скористалися цією можливістю не найкращим чином, на що й звернула увагу прокуратура, і я змушений був звільнити з роботи окремих службовців і змінити склад конкурсної комісії. Це, так би мовити, суто робочі перипетії. Недаремно кажуть, що не помиляються ті, хто нічого не робить. Але коли так трапилося, я привселюдно заявив: віднині жодних закритих тендерів не буде.

— Ви з перших днів роботи адміністрації на одній з нарад заявили, що в управлінні все робитиметься відкрито й прозоро.

— Сьогодні інакше не можна. Окрім зауважень з приводу тендерів, прокуратура допомогла уточнити і деякі інші позиції наших договорів з перевізниками.

У чому ще проблема? На будь-якому міському маршруті має чітко діяти графік руху автобуса чи тролейбуса. І якщо з комунальним транспортом ситуація тут більш-менш пристойна, то приватних перевізників аж ніяк не вдається привчити до порядку. Ви ж знаєте, як роблять водії. Доки не наберуть повний мікроавтобус, не зрушать з місця. А пасажир на наступній зупинці змушений чекати, коли під'їде машина з вільними місцями. Та й працюють приватники тоді, коли їм найбільше вигідно. Ви не побачите мікроавтобусів рано вранці чи пізно ввечері. Наше завдання — і ми це незабаром продемон-

СЛУЖБА 01

У Львові завалився житловий будинок

Фото Укрінформу.

Днями десь о першій ночі у Львові по вулиці Шевській завалився триповерховий житловий цегляний будинок. До місця події негайно прибули черговий караул Самостійної державної пожежної частини №1 Львова, медики, працівники Львівгазу, Львівводоканалу, енергослужби. За попередніми даними, під завалом були дві людини.

За кілька хвилин виявили одного з двох потерпілих — Лесю К. Аби витягти її з-під руїн, знадобилася допомога чергового караулу навчальної пожежної частини та 30 курсантів Львівського інституту пожежної безпеки МВС України.

О 1-й годині 26 хвилин потерпілу було визволено з-під завалу в шоковому стані та з незначними травмами кінцівок і госпіталізовано до травматологічного відділення швидкої допомоги.

А ще через деякий час знайшли й другого потерпілого, якого у тяжкому стані з численними травмами тіла госпіталізовано до лікарні швидкої медичної допомоги, **повідомляє Центр протипожежної пропаганди Державного департаменту пожежної безпеки МВС України.**

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

Хто замовляє

14 серпня ц. р. наша газета надрукувала матеріал «Маяк» у морі реструктуризації. Штормить...» Зважаючи на важливість порушених у ньому питань, ми взяли під контроль подальший перебіг подій. Відтоді минуло більше місяця. Що сталося і що з'ясувалося за цей відтинок часу?

Хроніка протистояння

Нагадаю зміст публікації. Ішлося про гостро суперечливі колізії, що склалися під час реструктуризації київського заводу «Маяк». А саме: його керівництво в особі директора Олександра Перегудова заперечувало проти вилучення зі свого статутного фонду будівлі та обладнання поліклініки. Бо, мовляв, будівлю зведено на кошти заводу. Насправді її споруджено коштом десятків підприємств-донорів Мінського (нині Оболонського) району. А завод (і це також документально доведено), скориставшись нагодою, «на хапок» приписав будівлю собі. І віддавати «прихватизоване» не бажає, маючи в цьому власний інтерес...

Справа набула певного громадського розголосу. Тож Спеціальна контрольна комісія Верховної Ради з питань приватизації (голова — Валентина Семенюк) узяла справу на розгляд і винесла ухвалу: зобов'язати Фонд держмайна вирішити питання передачі будівлі поліклініки до сфери управління Міністерства охорони здоров'я. Така ухвала має юридичну силу. Але дехто вважав інакше. Звідси — нові колізії і напруженість «до упору».

30 липня ц. р. відбулося засідання постійно діючої Комісії Фонду держмайна з питань прийняття рішень, які належать до компетенції вищого органу ВАТ. Комісія постановила: **передати будівлю та обладнання поліклініки до сфери управління Міністерства охорони здоров'я. Водночас — запровадити безоплатну передачу цього майна на баланс міністерства.**

13 серпня Фонд держмайна видав наказ про створення комісії приймання-передачі будівлі та обладнання поліклініки до сфери управління міністерства.

19 серпня відбулося перше засідання цієї комісії. Вирішили: **до 1 вересня підготувати проект акту приймання—передачі будівлі та обладнання поліклініки на баланс МОЗ.**

Заговори, щоб я тебе ... побачив

Саме в такий спосіб іноді тільки й можна розпізнати людину або її справжні наміри. На цьому ж засіданні комісії директор «Маяка» О. Перегудов заявив про свій намір звернутися до суду для оскарження наказу Фонду держмайна про передачу будівлі та обладнання поліклініки з балансу заводу на баланс МОЗ. Це був виклик.

І вже 20 серпня О. Перегудов надсилає до господарського суду Києва позовну заяву з вимогою визнати недійсним наказ Фонду держмайна від 7 серпня 2002 року. В ній **зазначалося: для забезпечення позову заборонити вчинення дій, пов'язаних з передачею майна (поліклініки). Отакої! Це був точно розрахований тактичний хід на упередження, з метою будь-що загальмувати процес передачі.**

Бо керівництву заводу вже вочевидь «припікало». Так, 11 вересня перший заступник голови Фонду держмайна Михайло Чечетов надіслав директору Олександру Перегудову листа, в якому звернув його увагу «на безпідставне зволікання з виконанням рішення постійно діючої Комісії з питань прийняття рішень» від 30 липня та наказу ФДМУ від 12 серпня 2002 року. І далі: **«Фонд держмайна зобов'язує ВАТ «Завод «Маяк» у триденний термін внести необхідні доповнення до проекту акту приймання-передачі та подати Фонду на розгляд. В іншому разі Фонд, як власник 100 відсотків акцій товариства, буде вимушений вжити заходів щодо розірвання контракту з головою правління ВАТ «Завод «Маяк»...**

Того ж дня голова Фонду Олександр Бондар видав наказ за № 1652, яким зобов'язав начальника управління передприватизаційної підготовки реструктуризації господарських товариств В. Путівського терміново, 19 вересня, скликати засідання комісії з реструктуризації ВАТ «Завод «Маяк» та «прийняти рішення про безоплатну передачу в державну власність будівлі і обладнання поліклініки»...

В обох документах усе логічно й достатньо категорично. Але з очевидним запізненням. Бо ще 27 серпня суддя господарського суду Києва Алла Демидова цілком задовольнила позовну заяву О. Перегудова й винесла ухвалу: **«Заборонити відповідачу — Фонду держмайна ... вчиняти дії, що пов'язані з передачею майна»... Ця ухвала стала палицею в колесах процесові приймання-передачі** будівлі та обладнання поліклініки. Чого й домагався позивач.

Норма чи нонсенс судочинства?

Чому — можна лише здогадуватися. Як і щодо того, з якого це дива суддя прийняв таке важ-

це ще й велика політика»

струємо — «бачити» машину в будь-якій точці маршруту. Для цього диспетчерську службу облаштують моніторами з відеопристроями. Отоді, коли на екрані видно все, як на долоні, ми неухильно контролюватимемо всі маршрутні розрахунки.

Потребують ліпшого вирішення економічні та фінансові питання. Це все потребує серйозних організаційних змін, тому і проводимо структурні та кадрові перестановки.

— Мені доводилося, Іване Миколайовичу, чути нарікання, що ваше управління нібито відстоює інтереси великих перевізників, утискуючи при цьому дрібніших. А як же тоді антимонопольна політика? Як формуватиметься середній клас, про який ми так багато говоримо? Та й ви, коли були народним депутатом України, відстоювали розвиток дрібного й середнього бізнесу.

— Знаєте, нам би краще працювати з малими перевізниками, вони більш слухняні. А якщо без жартів, то певний процес укрупнення на транспорті уже проходить. Але врахуйте, дрібний перевізник не в змозі забезпечити нормальні відстійні пункти, де водій одержав би пристойну медичну допомогу, зміг відпочити, поїсти тощо. А це — транспорт, це — безпека пасажирів, за яких ми головою відповідаємо.

Але й це ще не все. Я протестую, коли бачу обшарпані, малокомфортні «Газелі» чи щось інше. Під час конкурсів ми надаємо перевагу тим, у кого місткіші, комфортабельніші машини. Сьогодні є хороша машина «Богдан», за ним іде «Тарас». А там, дивись, і львівські автобусники порадують. Ми стимулюємо придбання великих автобусів. А це дрібному перевізнику не по кишені. Ось хай і об'єднуються між собою.

— Стосовно великих автобусів як пасажир я дещо не згодний з вами. Одне діло, коли я заплатив гривню і їду в невеличкому, в недалекому минулому «Рафику», почуваючи себе, як у легковій машині, де мені гарно і зручно, і інше — коли заходжу у великий автобус. Все-таки різниця є, погодьтеся.

— А ніхто й не каже, що ми відмовляємося від мікроавтобусів. Є невеличкі вулички, провулки, де великий автобус і не проїде. Є маршрути, які виходять за межі загальноприйнятих. Я кажу про загальну тенденцію, про те, що комунальний транспорт Києва поступово піднімається на ноги, і, хочете ви цього чи ні, а він своєю ціною та доступністю дещо витіснятиме дрібні мікроавтобуси, які нині осідлали традиційні, загальноміські маршрути.

Сам голова міста пильно контролює розвиток міського транспорту. Незважаючи на фінансові проблеми, Олександр Олександрович Омельченко дав нам можливість взяти кредити для ремонту вагонів метрополітену, придбання ще 12 нових тролейбусів. Дивіться, нинішнього року буде відкрито 50 кілометрів тролейбусних ліній. Такого ще не було за останнє десятиліття. А нові станції метро, а київське кільце, а розбудова доріг, магістралей, спорудження мостів. Все це — транспорт, де знайдеться місце і для оновленого, дужого комунального транспорту, і для приватних перевізників.

— Іване Миколайовичу, не можу не запитати таке. Ви — людина відома як політик і практик, як борець за людину і демократію. Нині ви багато робите в організації міського транспорту. Водночас балотуєтеся до міської ради. З якою метою? Ви просто не можете без політики?

— Один лише факт. Кабінет Міністрів виношує ідею практично одноосібно розподіляти землі міської територіальної громади, та так, що столичній громаді залишаються якісь крихти. Хіба це відповідає Конституції, законам України, зокрема про столицю, зрештою, практиці столиць Європи? Я знаю про постійні намагання уряду відібрати значні бюджетні кошти столиці. Безпідставні спроби звузити систему самоврядування в столиці. Щоб відстоювати інтереси киян, потрібні насамперед рішучі, послідовні дії депутатів Київської міської ради.

І тому я не можу бути осторонь цієї боротьби. Навіть з того погляду, що все це стосується і розвитку транспортної галузі. Сьогодні, як ніколи, у депутатському корпусі міста мають бути люди, які добре знають проблеми столиці, вміють їх розв`язувати і відстоювати інтереси кожного мешканця. Гадаю, що мій досвід фахівця і людини міг би добре прислужитися загальній справі розбудови столиці через діяльність і в депутатському корпусі. Я маю досвід, коли в Києві було двовладдя, тривладдя, безладдя. Вистачало часу і сил на все, окрім конкретної економіки, організаторської та управлінської роботи. От з бажанням працювати для киян я і йду до Київради. Але то справа людей та Бога.

Інтерв'ю взяв Анатолій КРАСЛЯНСЬКИЙ.

музику?

ливе рішення, не ознайомившись з доводами відповідача й апріорі визнавши достатніми посилання позивача. Що ж, маємо таких суддів і таке «правосуддя». Про яке Президент Л. Кучма щойно висловився у тому сенсі, що судова система в Україні кульгає на обидві й не має довіри в народі.

Ось і в цьому разі, прикрившись ухвалою судді Демидової, директор заводу, як то кажуть, «через губу» почав розмовляти з Фондом держмайна. Мимоволі пригадуються рядки з байки Крилова: «Ай Моська! Знать, сильна она, что лает на Слона». Чи не зарано? З листа М. Чечетова видно — терпець Фонду як роботодавця щодо зухвалої поведінки О. Перегудова уривається. **А тепер є всі підстави, щоб це зухвальство припинити відповідною ухвалою. Бо не можна терпіти, щоб, за розхожим виразом, хвіст крутив собакою.**

З усього видно, що Фонд держмайна надто довго виявляв до О. Перегудова терплячість на межі поблажливості. Як бачимо, на користь загальній справі це не пішло. Звичайно, Фонд має виняткове право — обирати форму стосунків зі своїми підлеглими. Але ж ці взаємини не повинні призводити до однобічного нехтування рішеннями Фонду й створювати прецеденти, суть яких і зводиться до парадоксальних ситуацій на кшталт «хвіст крутить собакою». Тож діяти, не озираючись на когось, вчасно і рішуче, застосовувати надані йому владні повноваження. З огляду, зрозуміло, вищих — державних інтересів. І в такий спосіб показуючи, хто у нашому спільному домі справжній господар.

Коли хвіст крутить собакою…

Факти, наведені тут і яких достатньо залишилося «поза кадром», впритул підводять до деяких міркувань і висновків. Зокрема, **директор «Маяка», напевне, не поводив би себе так, якби за ним не стояв хтось достатньо впливовий.** Можливо, з тих недержавних структур, котрі прагнуть активно впливати на хід і характер приватизаційних процесів у державі. Підстав для таких припущень чимало.

Скажімо, деякі заяви і звернення щодо ситуації навколо поліклініки (точніше — її будівлі) написані на... бланках одного з народних депутатів України. А клопотання з Москви — «не дати в обиду колектив заводу», за словами першого заступника голови Фонду держмайна Михайла Чечетова, також виходило начебто від народних депутатів України, котрі на той час перебували в Москві. Є й інші факти, зведення яких докупи достатньо виразно свідчить, що дії адміністрації заводу стосовно поведінки у даній ситуації кимось спрямовувалися.

Схоже, що не лише адміністрацією заводу. З великою вірогідністю можна припустити, що одночасні перевірки з боку фіскальних та силових структур, які хвиля за хвилею накочувалися на медико-санітарну частину (поліклініку) у період розв'язання питання, кому належатиме будівля, також були кимось координовані. **Мета цієї кампанії — пошук компромату будь-що «накопати» проти «непіддатливого» головного лікаря поліклініки Анатолія Костюченка.** Хотілося б помилитися у цьому, але враження створюється саме таке, бо факти — річ уперта...

Ситуація дійшла критичної межі

Можливо, дехто скаже: зрештою, чи так уже й важливо, кому належатиме ота спірна будівля? Принципово важливо! **Бо йдеться про те, бути чи не бути в районі медико-санітарному закладові, що ефективно діє. В разі залишення за заводом розміщена у будівлі поліклініка перестане існувати саме як державний лікувальний заклад.** Але ст. 49 Конституції чітко визначає: «мережа таких закладів не може бути скорочена». А замахуватися на положення Конституції нікому не дозволено. Навіть якщо комусь дуже кортить...

Атмосфера навколо належності будівлі поліклініки на сьогодні досягла критичної напруженості. Свою точку зору на ситуацію виклала й Спеціальна контрольна комісія Верховної Ради з питань приватизації. Голова комісії Валентина Семенюк у листі на ім'я Прем'єр-міністра Анатолія Кінаха звертає увагу на неправомірність дій адміністрації заводу «Маяк». Зазначено також, що комісії стали відомі факти відчуження зі статутного фонду заводу таких об'єктів соціального призначення, як база відпочинку в селищі Мощун, база відпочинку в селищі Залізний порт (Херсонська область), база відпочинку на Дніпрі та деяких інших. А. Кінах доручив Фонду держмайна та Міністерству промислової політики **«разом опрацювати порушені питання та з'ясувати обставини вчинених дій, зазначених у листі».** Тобто — коли, чому, за яких обставин ці об'єкти соціального призначення були вилучені зі статутного фонду заводу і в чиї руки вони перейшли.

Ми й надалі триматимемо під контролем перебіг подій, пов'язаних з розв'язанням питання про те, хто в нашому домі замовляє «музику» і чи є у ньому справжній господар.

Іван ДМИТРЕНКО.

ПАМ'ЯТЬ

Кримська війна: уроки історії

Конференції під такою назвою та низка офіційних заходів, присвячених Кримській війні 1853—1856 років, відбулися в місцях боїв на півострові.

Наймасштабніша війна в період між наполеонівськими та першою світовою за домінування на Близькому Сході та Середземномор'ї між Росією і Туреччиною та її союзниками Англією, Францією, Сардинією була кривавою. Скориставшись ослабленням Османської імперії, наслідками революційних потрясінь в Європі, Росія порушила питання про легітимність зафіксованої ще 1841 року в Лондонській конвенції колективної гарантії правового режиму проходження проток Босфора і Дарданелли. Їх оголошували закритими в мирний час для проходу військових кораблів усіх держав. У свою чергу, Туреччина сподівалася встановити свою зовнішньополітичну позицію на Чорному морі та приборкати національно-визвольний рух на Балканах. Приводом для війни став конфлікт між католицькою та православною церквами за право володіння «святими місцями», ключами від Вифлеємського храму та гробом Господнім в Єрусалимі.

Конфронтація загострилася з другої половини 1852 року. Тоді у відповідь на появу в протоках французького військового корабля «Шарлемань» Росія оголосила часткову мобілізацію і в ультимативній формі зажадала від Туреччини визнати відновлення її офіційного покровительства всіх православних Османської імперії та привілеїв православної церкви в Палестині. Влітку 1853 року Росія окупувала Дунайські князівства, восени оголосила Туреччині війну, а в листопаді російська ескадра на чолі з адміралом Нахімовим завдала нищівної поразки турецькому флоту в Синопській бухті.

Та тільки-но бойові дії було перенесено на терен Османської імперії, Англія і Франція створили Союз допомоги Туреччині і оголосили Росії війну. Збройні дії на другому етапі Кримської війни почалися у вересні 1854 року висадкою в районі Євпаторії 61 тисячі англо-французького десанту.

Після розгрому на річці Альмі 34-тисячного угруповання російської армії союзники розпочали одинадцятимісячну облогу Севастополя, яка завершилася падінням міста-фортеці, де тоді залишилося лише п`ять тисяч жителів. Тим часом на Кавказі воєнні дії Росії були успішними.

З огляду на взаємне виснаження сил, неперспективність проведення подальших наступальних операцій Франція запропонувала провести мирні переговори про припинення війни, яка на той час забрала життя уже більш як півмільйона воїнів.

Завершив Кримську війну, відновив рівновагу в Європі Паризький конгрес. За Паризьким мирним трактатом всі учасники кривавого і затяжного побоїща звільнили захоплені під час війни території, обмінялися військовополоненими, проголосили нейтральним Чорне море, на ньому продекларували принцип вільної торгівлі. Бессарабію приєднали до Молдови. Сербія і Дунайські князівства отримали внутрішню автономію. Важливі правові наслідки мали три конвенції щодо Босфорської та Дарданелльської проток.

З урахуванням уроків боїв на морі держави— учасниці Кримської війни підписали Паризьку декларацію про принципи міжнародного морського права. Назавжди скасовувалося наймане піратство — каперство.

Про ті події ще раз нагадали відреставровані нині обеліски і покладання квітів на місці Альмінської битви, до пам'ятників легендарним героям оборони Севастополя Петру Кішці, Гнатові Шевченку, Степанові Буденку, хірургу Миколі Пирогову, артилерійському офіцерові — письменнику Льву Толстому та тисячам їхніх соратників — від генералів до рядових. На цоколі Сімферопольської першої гімназії, де в роки Кримської війни був госпіталь, відкрили меморіальну дошку.

Опорядили й Севастопольський парк у Дніпропетровську, на місці якого розташовувався госпіталь, куди на підводах звозили десятки тисяч поранених солдатів і офіцерів з масштабного театру військових дій Кримської війни.

Віктор ХОМЕНКО.

Крим.

Трагедія над Чорним морем. Винних немає?

Рівно рік тому ввечері в редакції газети «Вечерний Новосибирск» пролунав телефонний дзвінок з московського представництва одного американського видання, і чоловік, відрекомендувавшись шефом служби інформації, поцікавився:

— А у вас є вже знімки родичів загиблих у Ту-154 вашої авіакомпанії «Сибір»? Чи не могли б ви нам скинути електронною поштою кілька знімків? Бажано, щоб найвиразніше були ті, хто плаче...

Журналіст у Новосибірську був по-справжньому шокований, почувши таке прохання. І тільки через кілька годин по всіх інформаційних агентствах, радіо і телебаченню України, Росії та Ізраїлю пройшло повідомлення про страшну трагедію. На борту лайнера, що зазнав катастрофи над Чорним морем, було 15 пасажирів-росіян, 51 громадянин Ізраїлю та 12 членів екіпажу.

Версії

Спочатку було кілька версій того, що сталося. Несправність, теракт. «Ворожі» засоби масової інформації твердили вже про бойову ракету, випущену українськими пепеошниками, але вірити в це не хотілося.

Відразу після загибелі літака українські військові стверджували, що жодних пусків зенітних ракет 4 жовтня не було. Проте вже через чотири дні інформаційні агентства, базуючися на даних української сторони, повідомляли, що ракети комплексу С-200 та С-300 того чорного дня все-таки було задіяно, але Україна не визнає своєї вини в загибелі літака. Як доказ головнокомандувач військ ППО України Володимир Ткачов навів хроніку навчань ППО. Зокрема, він показав журналістам карти навчань українських ППО із зображенням траєкторій польоту ракет. Згідно з цими документами, 4 жовтня загалом було випущено 23 «технічно справні ракети»: 21 з них досягла цілі, одна «самоліквідувалася», ще одна «приземлилася на парашуті».

На тій самій прес-конференції Ткачов підтвердив, що теоретично за оптимальних умов задіяні в навчаннях ракети можуть пролетіти від 240 до 255 км (саме така відстань відділяла місце пуску від літака). Проте, за словами головкома, «такого минулого четверга не спостерігалося».

Ще через три дні, коли висновки комісії з розслідування причин катастрофи ще не було оголошено, Ткачов подав у відставку, але Президент України її не прийняв. 8 жовтня «теоретичну можливість» ураження лайнера українською ракетою визнав і Президент України Леонід Кучма, але із застереженням, що «технічно» це неможливо.

Не знаємо причин, але причетні

2 листопада українські військові провели слідчий експеримент за фактом загибелі російського літака авіакомпанії «Сибір» над Чорним морем. Він не залишив жодних сумнівів і довів, що Ту-154 було збито ракетою С-200 під час навчальних стрільб ППО України, які проводилися на мисі Опук у Криму. Про це повідомив журналістам секретар Ради національної безпеки і оборони України Євген Марчук. Він підкреслив, що «інших версій нема». А ще він сказав такі слова: «Ми не знаємо причин трагедії, але знаємо, що до цього причетні».

Обставини загибелі 66 пасажирів і 12 членів екіпажу було змодельовано спільно російськими та українськими фахівцями, з допомогою застосування зенітно-ракетних комплексів С-200, електронно-комп'ютерної техніки та мішені, для якої використали безпілотний літак МІГ-29, що зображував Ту-154. Комплексні запуски двох навчальних ракет пройшли «успішно», з точним ураженням повітряних цілей. При цьому на екранах електронного керування стрільбами експерти виявили перешкоди, які, за версією Євгена Марчука, обумовлені «впливом віддзеркалень від водної поверхні». Він припустив, що саме цей чинник міг стати причиною, через що головка самонаведення ракети переорієнтувалася з навчальної цілі на цивільний лайнер.

Затяжний стрибок

Свої висновки російська комісія у складі більш як 20 фахівців передала українській стороні, покликаній завершити розслідування обставин трагедії і компенсувати завдану шкоду.

Потім настав час малоприємних, але необхідних у таких випадках процедур і переговорів. Вони тривають досі.

Питання компенсацій моральної шкоди родичам загиблих членів екіпажу і пасажирів не улагоднано на міжурядовому рівні. Паралельно з ним запущено механізм звернення родичів до судових органів. Перший цивільний позов уже розглядають у Печерському суді Києва.

Саме в приміщенні суду вперше за весь цей час знову було піддано сумніву вину України в загибелі Ту-154.

Не винні ми

Вину Міністерства оборони України в катастрофі російського літака Ту-154 над Чорним морем ще не доведено, заявив 24 вересня на брифінгу держсекретар Міноборони Олександр Олійник.

Це не стало сенсацією, бо цієї точки зору дотримувалися юристи військового відомства, представники Міноборони на суді за позовом вдови бортінженера Олени Лаптєвої до Кабінету Міністрів України, Міністерства оборони та Держказначейства.

Олійник назвав позов громадянки Російської Федерації Лаптєвої у розмірі 10 мільйонів доларів досить істотною сумою для Міноборони, яку сьогодні неможливо вилучити з бюджету Збройних Сил України. Цікаво, що Міноборони не тільки не визнає факту причетності до трагедії, а й дещо перебільшує суму позову Лаптєвої, яка насправді становить 1 млн. 890 тис. грн.

Нагадаю, Печерський районний суд Києва відклав до 8 жовтня розгляд цивільної справи, зробивши офіційний запит до Генеральної прокуратури України про хід розслідування кримінальної справи щодо Ту-154. Чесно кажучи, дивує, що прокуратура досі шукає винних. Адже будь-які навчання військ протиповітряної оборони — це чітко регламентовані дії, які обов'язково фіксуються...

Утім, українські військові досі в жодній великій помилці не зізнавалися. Навіть коли ракета випадково влучила в житловий будинок. Тоді на зізнання владі потрібно було чотири дні. А відсуджені гроші потерпілі в Броварах ще й досі не отримали. Як не дізналися й імен винних.

8 жовтня бригада ракетних катерів Чорноморського флоту України в рамках навчань вийде в море для опрацювання завдань із знищення морських цілей крилатими ракетами. Міноборони України дало добро на проведення стрільб. А напередодні навчань українське керівництво з метою безпеки запропонувало командуванню флоту не робити цього, проте потім українські фахівці заявили, що морські полігони України дозволяють здійснювати стрільби за дотримання правил безпеки та справності самих ракет.

Два мармурові крила

Меморіал пам'яті жертв авіакатастрофи рейсу 1812 Тель-Авів—Новосибірськ було відкрито 22 вересня на Заєльцовському кладовищі Новосибірська. За кілька днів перед цим на місці меморіалу було поховано капсули з водою з Чорного моря, взятою з місця аварії літака.

Пам'ятник — це два стилізовані мармурові крила з білого та чорного каменю. На них викарбувано імена всіх шістдесяти шести пасажирів, котрі загинули 4 жовтня 2001 року над Чорним морем. А сьогодні в Новосибірську буде відкрито меморіал пам'яті екіпажу лайнера.

На відкриття меморіалу було запрошено родичів усіх загиблих в авіакатастрофі людей, але не всі змогли приїхати. З деякими з родичів мені вдалося порозмовляти телефоном.

Колаж Евгении ВАСИЛЬЧЕНКО.

Є куди прийти

«Добре, — вважає один із керівників ініціативної групи родичів загиблих в авіакатастрофі Павло Капчиць, — що в нас, у родичів, тепер є місце, куди ми можемо прийти вшанувати пам'ять своїх близьких. Проте головну проблему трагедії не розв'язано: Україна не визнала своєї вини за цю катастрофу».

Павло одним із перших вилетів до Сочі, де сьогодні родичі загиблих вийдуть на катері у відкрите море, щоб опустити на воду вінки та квіти. До самого місця трагедії катер не попливе. Надто далеко, та й пасажирам може стати погано.

Батько полетів попрощатися зі смертельно хворим другом

З родичами загиблих пасажирів мені допоміг зв'язатися президент фонду допомоги сім'ям Борис Калиновський:

— Наш фонд створено не для збирання пожертвувань, а для того, щоб усі ті, кого рік тому спостигло страшне горе, змогли отримати юридичний статус. У мене є доручення від усіх родичів, і я можу представляти їхні інтереси на переговорах. Вважаю, що процес цей тільки починається і ми зможемо довести, що Генпрокуратура РФ ще в грудні передала українській владі всю інформацію про загиблих пасажирів. Щодо винних, то розмови про «божевільну» ракету — цілковита нісенітниця. Винні ті, хто оголосив мертву зону в радіусі 130 км, а стріляв з ракет, розрахованих на радіус від 300 км.

Води Чорного моря зімкнулися над головою батька молодого російського юриста: «Батько летів до Ізраїлю на три тижні, щоб попрощатися з другом, який помирав від раку. Попрощалися. Батько загинув раніше».

Дочка одинадцять років не була вдома

— Я втратила дочку, — тихим надломленим голосом розповідала мені Ельвіра Володимирівна Шутова з Барнаула. — Вона вийшла заміж за єврея й поїхала до Ізраїлю на ПМЖ. Він дуже її кохав і кохає досі. А як інакше? Адже вона розумниця і красуня. А порядок і чистота в будинку були такі, що коли для ідентифікації поліцейським потрібно було взяти відбитки пальців дочки, то їх не могли знайти в усьому будинку. Онук сказав, що перед від'їздом матуся все ретельно прибрала, неначе знала, що вже не повернеться. Їй було лише 42 роки... Вона 11 років не була в нашому місті, і я поїхала зустрічати її до Новосибірська. Коли повідомили про трагедію, я не повірила. Мені й досі здається, що це просто глибокий і поганий сон. Я поховала маму, батька, бабусю, але такої втрати й болю не відчувала жодного разу в житті. З Барнаула того страшного дня загинуло п'ятеро осіб, і в їхніх родичів такий само стан, як і в мене. Чому? Може, причина в такій незвичайній смерті? Священик сказав, що всі вони потрапили до раю.

Ельвіра Володимирівна не приїхала сьогодні в Сочі. В неї на руках тяжко хворий син. Отака іронія долі — здорова красуня дочка загинула, а інвалід син залишився з матір'ю.

Назавжди залишився студентом

— Серед пасажирів цього літака був і наш онук Женя Ісаєв — студент останнього курсу НДТУ. Ми досі приголомшені горем і не можемо зрозуміти байдужості й просто бездушності винних осіб з України, які не беруть ніякої участі в моральній та матеріальній підтримці постраждалих родин, — написав у відкритому листі дідусь Жені Ісаєва, ветеран війни Іван Олександрович. — Нам завдано сердечного болю блюзнірськими заявами. А що сказали б українські офіційні особи, якби летіли цим літаком їхні діти?

Льотчики не можуть померти, вони лише відлітають

Ось ще один крик душі: «Я, Левчугова Ірина Анатоліївна, дружина, а тепер уже вдова, другого пілота рейсу Тель-Авів—Новосибірськ. Чоловік віз мені квіти, а нашій п'ятирічній дочці фрукти й подарунки. І через необачність військових та безглузду випадковість лайнер було збито і він упав у Чорне море. Загинули люди і розбилися всі мрії та сподівання. Я хвора на бронхіальну астму, в моєї мами онкологічна хвороба (вона інвалід другої групи), а в дочки нефрит. Ми живемо в сирому місці, в будинку, що перебуває в аварійному стані. Вбили нашого годувальника і сенс усього мого життя. Жили ми небагато, але дружно і щасливо. Він мріяв обміняти квартиру на кращу, бо в цій ми постійно хворіємо. І ось він обмінявся на дно Чорного моря, а ми залишилися хворі й самітні, в чотирьох стінах сирого будинку і майже без засобів до існування. Наша дочка досі чекає з роботи свого татка...».

«Льотчики не можуть померти, вони лише відлітають», — це рядок із вірша Ольги Анютіної, дочки командира корабля Ту-154.

І — останнє. В інтерв'ю одному з російських телеканалів хтось із членів ініціативної групи казав приблизно так: «Йдеться не про гроші, ми — за справедливість».

Сторінку підготувала Яна СТАДІЛЬНА.

Чалий дезавуює заяви представників Міноборони

Наступного року Україна планує розпочати виплати родичам загиблих у катастрофі російського літака ТУ-154М, що сталася рік тому над Чорним морем. Виплати здійснюватимуться з державного бюджету. Про це заявив учора на засіданні прес-клубу МЗС України голова спеціальної міжвідомчої комісії Олександр Чалий. Він, однак, відмовився назвати заплановані для компенсації суми, зазначивши, що це питання нині узгоджується дипломатичними каналами. Олександр Чалий повідомив, що 20 жовтня в Києві відбудуться відповідні консультації з ізраїльською стороною, до яких Україна готує проект угоди, що регламентуватиме і суми компенсацій, і порядок їх виплат.

Дещо складніше з росіянами — у Києві досі не отримали від російської сторони інформація про загиблих, які є громадянами РФ. А ця інформація, зазначив О. Чалий, є важливою для підрахунку і виплати компенсацій — офіційний перелік пасажирів; громадянство, місце проживання та статус як годувальника або негодувальника кожного із загиблих; страхові або інші платежі, отримані родинами загиблих.

Що стосується паралельних судових процесів, які ведуть або мають намір розпочати родичі загиблих, то позиція України тут така. Український уряд, за словами О. Чалого, запропонує всім однакову — незалежно від громадянства — компенсацію. І ті, хто погодиться із запропонованими розмірами відшкодування, повинні будуть відмовитися від свого права на звернення до суду. А якщо людина вважатиме, що компенсація має бути більша, то вона зможе звернутися з відповідними вимогами до суду.

Щодо неоднозначних заяв деяких представників Міноборони, то Олександр Чалий заявив: «Від уряду України нікому з представників цього відомства права робити якихось заяв ніхто не давав. І якщо хтось взяв це право самочинно, то я хочу такі заяви просто дезавуювати».

Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ.

До нас приїдуть експерти

Орієнтовно 13 жовтня до Києва прибудуть британські та американські експерти, щоб з'ясувати потенційну загрозу, яку становлять українські «Кольчуги» для американських літаків. Ця дата була названа після переговорів у Києві заступника держсекретаря США Елізабет Джонс з главою адміністрації Президента України Віктором Медведчуком, який поінформував гостю про виробництво «Кольчуг» в Україні та процедуру контролю над їх експортом. Як заявив посол США в Україні Карлос Паскуаль, делегація на чолі з Джонс обговорила з українською стороною перелік об'єктів та документів, до яких експерти отримають доступ. Посол заявив, що США не мають наміру переводити питання щодо можливого постачання Україною «Кольчуг» Іраку в юридичну площину. Він наголосив, що США не вводили санкцій проти Києва, і йдеться лише про тимчасову паузу в наданні деяких видів допомоги.

Слово посла — не горобець!

Українська опозиція збирається домагатися відкликання посла Росії Віктора Черномирдіна.

Член фракції Соцпартії Микола Рудьковський заявив, що українське політичне співтовариство не може вибачити послу зневажливої заяви на адресу опозиції. Наприклад, заяву Черномирдіна про те, що він не розуміє стриманої реакції офіційного Києва на лозунги опозиції, що закликають до державного перевороту. Народний депутат зазначає, що ніхто з українських політиків не дозволяв собі таких висловлювань на адресу російської опозиції і висловлює надію, що це особиста думка Черномирдіна, а не позиція Росії.

Утім Черномирдін уже не раз був помічений в гучних заявах, які є очевидним втручанням у внутрішні справи держави. Варто лише пригадати його появу на українській політичній сцені: біля трапа літака він назвав несвоєчасним візит Папи Римського до України. Пізніше подібні коментарі Черномирдін пояснював тим, що «я господарник, а не посол». Опозиція вважає, що посол надміру хазяйновитий, бо активно лобіює проект створення україно-російського консорціуму з управління газотранспортною системою України, а як акціонер «Газпрому» Черномирдін цілком може бути особисто зацікавлений в такому управлінні...

Віктор Черномирдін та офіційні російські власті на момент здачі номера ніяк не прокоментували заяву української опозиції.

Чотири тисячі років потому

Учора в Сеулі відзначали День заснування держави (Кечхончжоль). За переказами, саме цього дня 2333 року до нашої ери боголюдина на ім'я Тангун заснувала на Корейському півострові королівство Чосон. Це рік вважають роком народження нації.

За минулі відтоді тисячоліття корейці досягли вражаючих успіхів в економіці та соціальній сфері. Але не менш важливим здобутком є нормалізація відносин Південної Кореї зі своєю північною сусідкою, продовження стосовно Пхеньяна так званої «політики сонячного тепла». Потепління в міжкорейському діалозі дало змогу відновити програми зустрічей розділених Корейською війною родичів і розпочати розмінування демілітаризованої зони на кордоні двох держав.

Ганна ЛУКАНСЬКА.

Прощавай, зброє!

Сьогодні відновлюється вивезення російських озброєнь із Придністров'я. Нарешті вирушає горезвісний четвертий ешелон, що його російські військовики готові були відправити ще в грудні минулого року.

Тоді придністровська влада не дала дозволу на вихід армійського вантажу зі своєї території, поставивши умову: міністерство оборони Росії має заплатити «Газпрому» 100 млн. доларів, погасивши у такий спосіб частину газових боргів регіону. Тирасполь аргументував свої дії тим, що після розпаду СРСР допоміг зберегти для Росії майно колишньої 14-ї армії. За даними придністровців, починаючи з 1992 року, на батьківщину з регіону вивезено воєнної техніки та озброєнь на суму 1 млрд. доларів. За словами радника президента Придністров'я Штефана Кицака, Тирасполь не виставляв жодних умов Росії доти, доки вважав, що вона не виведе свою армію з регіону. Тепер ситуація змінилася. За інформацією з Придністров'я, міністерство оборони Росії вже перерахувало 100 млн. доларів «Газпрому», тому сформовано черговий військовий ешелон з 24 вагонів, в яких, крім іншого, 320 ракетних снарядів для установок типу «Ураган» і майже 65 тисяч, згідно з термінологією військовиків, «пострілів» для 150-міліметрових гаубиць. Україна, як відомо, дала добро на транзит її територією російських боєприпасів.

Але на цьому вивезення зброї буде призупинено до нових переговорів Тирасполя с міністерством оборони Росії. Які чергові умови висуватиме придністровська влада Москві, поки що не оголошують. Але Росія, найімовірніше, вимушена буде зважати на них. Бо обіцяла на Стамбульському саміті ОБСЄ вивести свої війська з Молдови до кінця нинішнього року. Часу залишилося обмаль. Коли щодня відправляти по ешелону, то можна ще встигнути, але це, судячи з ситуації, нереально. На складах у селі Колбасня (Придністров'я) зберігається ще майже 40 тисяч тонн боєприпасів, частину з яких слід знищити на місці. Для цього на гроші ОБСЄ закуплено утилізаційну установку «Донован», але її завезли і встановили неподалік кишинівського аеропорту. Російські військовики тим часом не можуть без санкцій Придністров'я вивозити на правий берег Дністра снаряди, що підлягають знищенню. Місія ОБСЄ в Кишиневі вже заявила, що це ганьба, коли спецобладнання простоює з квітня. Але главі місії Девіду Шварцу Придністров'я не дозволило навіть відвідати склади і, схоже, прислухатися до його умовлянь в Тирасполі не збираються.

Світлана ЧАЛА.

Кишинів.

ХРОНІКА. ФАКТИ. ПОДІЇ

Якщо промовчимо, то хто ж нас відспіває?

(Початок на 2-й стор.).

Суть її в тому, що випромінювачі радіохвилями високої частоти розігрівають навколоземне середовище до стану плазми. Американці вже спорудили такі випромінювачі в Норвегії та на Алясці. А після введення подібної установки в Гренландії, можна запрограмувати, скажімо, катастрофічні повені в будь-якому регіоні Землі. Чи повністю паралізувати зв'язок будь-якої країни. І не тільки зв'язок.

Ні американські вчені, ніхто на землі не відає, чи можна буде зупинити дію цієї геофізичної зброї, оскільки у разі її застосування атмосфера, іоносфера, магнітосфера Землі самі можуть перетворити на зброю.

Якщо ми й цього разу, вже й справді перед судним днем, промовчимо, то хто ж нас хоч відспіває?

«Чи є вихід з цього безумства? І який?» — запитує Рамсей Кларк. І відповідає: «Я бачу його тільки в єднанні народів... Я вірю в народ. У своїй єдності — це нездоланна сила».

І то — свята правда, мовлена неложними устами великого громадянина Америки. Бо вже перші бомби й ракети, кинуті на Багдад, можуть стати початком кінця світу.

Тож будьмо єдині, шановні європейці, до чого нас закликає і сьогоднішня наша Резолюція.

Дякую за увагу!

■ *Вашингтон*

Конгрес схвалив удар по Іраку

Керівництво палати представників Конгресу США схвалило резолюцію, що дає право американській армії завдати превентивного удару по Іраку. Про це заявив прес-секретар Білого дому Арі Флейшер. Резолюція, про яку йдеться, надає президентові США Джорджу Бушу повноваження віддати наказ на початок воєнної операції проти Іраку.

■ *Оттава*

Канада не у захваті

Керівництво вкотре заявило про свою незгоду з планами США про заподіяння воєнного удару по Іраку.

■ *Сеул*

Інцидент біля берегів Кореї

Американський атомний підводний човен USS Helena (SSN-725) у четвер зіткнувся з корейським риболовецьким траулером біля берегів Південної Кореї. Деталі інциденту поки що не відомі.

■ *Лондон*

Благородний жест

Знаменитий лондонський культурний центр — Британський музей — погодився повернути чотири живописні роботи майстрів XVI—XVIII ст. родині єврейського колекціонера Артура Фельдмана, вбитого 1939 року нацистами в Празі. Під час фашистської окупації колекцію Фельдмана, що складалася майже з 750 полотен, написаних олійними фарбами, аквареллю та графіки, було вивезено до Німеччини, а після війни більша частина картин зникла. Сім'я Фельдмана всі повоєнні роки розшукувала викрадені полотна. Чотири з них було виявлено в фондах Британського музею.

■ *Гаага*

Плавшич пішла на судову угоду

Біляна Плавшич, яка перебуває під судом в Гаазі, в середу визнала себе винною за одним із пунктів пред'явлених їй обвинувачень. Як повідомили представники МТБЮ у Гаазі, тим самим Плавшич пішла на так звану «судову угоду»: після визнання провини за звинуваченням у скоєнні злочинів проти людяності під час боснійського конфлікту з Плавшич буде знято решту обвинувачень, зокрема й найтяжче — в геноциді.

Фото АП.

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» та зарубіжних інформагентств.

ДАЙТЕ ХОДУ

або Чи матимемо власний вихід

ДНІ «ГОЛОСУ УКРАЇНИ»: ПРОБЛЕМА ПІД НАШИМ КОНТРОЛЕМ

(Початок на 1-й стор.).

Парадокс, звичайно, але факт залишається фактом: Україна, територією якої протікає друга за величиною ріка Європи з її величезними транспортними можливостями, не має, по суті, виходу з неї у Чорне море. Хіба що лише для рибальських човнів та невеличких суден. Решта ж змушена користуватися надто дорогим Сулинським каналом сусідньої Румунії. І це за наявності на Дунаї таких потужних українських портів, як Рені, Ізмаїл, Усть-Дунайськ та Українського Дунайського пароплавства з його сотнями великотоннажних і пасажирських суден. Як результат — порти більше простоюють, ніж працюють (Ренійський, скажімо, використовує лише десяту частку своєї потужності), а пароплавство, затиснуте між зруйнованими в Югославії мостами та обмілілою дельтою Дунаю, діє здебільшого на «короткому плечі», терплячи збитки в сотні мільйонів доларів.

Така ситуація склалася не сьогодні і не вчора. Можна тільки подивуватися недалекоглядності московського (та й київського) чиновництва, яке за часів СРСР вкладало величезні кошти в спорудження дунайських портів і зовсім, вважай, не думало, як же у ті порти заходитимуть судна.

Трохи історії, яка поки що нічого не навчила

Спочатку, однак, про «примхливу» особливість Дунаю: це — найкаламутніша ріка Європи. І якщо в піснях називають її «голубий Дунай», то стосується це хіба що альпійських приток ріки. А в середній і тим паче нижній ділянках Дунаю вода (хто там бував — переконався) жовтувато-коричневого кольору, якого надають їй так звані завислі часточки намулистих грунтів, що їх ріка та її притоки змивають з величезної території і несуть вниз, до дельти. Ось деякі цифри: середня величина каламутності води тут становить близько 200 грамів на кубометр; щороку Дунай виносить у море, за різними даними, від 42 до 65 мільйонів тонн грунту (а це, підрахували фахівці, все одно, що скидати у воду щодня грунт з 30 великих залізничних потягів). Саме внаслідок цього кілька століть тому почалося інтенсивне формування дельти Дунаю, яка дедалі глибше і ширше просувається в море. Мало того, розчленована в тій дельті на багато рукавів ріка сама себе «закупорює», утворюючи так звані бари (тобто підводні мілини). Вони й стають серйозною перешкодою для судноплавання.

Це давно помітили люди. Є документальні свідчення про те, що ще у другій половині XVIII століття робили спроби спроектувати й поглибити окремі рукави дельти Дунаю. Однак часті у ті часи війни і зміни кордонів, перехід дельти з одних рук до інших не давали змоги цілком здійснювати задумане. Остаточно проблемою зайнялися вже в другій половині XIX століття, після створення в 1856 році Європейської Дунайської комісії. Вона поставила перед собою завдання нормалізувати судноплавство в гирлі Дунаю. І домоглася, щоб цю ріку оголосили такою, де гарантовано було б вільне плавання суден під будь-яким прапором (Паризька угода). Вона доручила видатному фахівцеві в галузі динаміки руслових потоків англійському інженерові К. Гартлею вивчити проблему й представити свої варіанти її розв'язання.

Не будемо переповідати всі перипетії розгляду запропонованих проектів, зупинимося лише на найістотнішому, на тому, що має значення і тепер. К. Гартлей розробив проекти, в основу яких було покладено принцип обвалування річкових русел і подовження їх двома паралельними дамбами, що висуваються в море. Це, за розрахунками, мало значно обмежити створення грунтово-піщаних наносів та знизити обсяги необхідних днопоглиблювальних робіт. Однак уже тоді (візьмемо це собі на замітку!) виникли сумніви щодо ефективності запропонованого проекту. Його розглянула представницька технічна комісія за участю провідних фахівців Англії, Франції, Прусії та Сардинії й дійшла двох висновків. Перший: спорудження парних дамб у гирлі великої ріки, що впадає в безприливне Чорне море, не може кардинально розв'язати проблему, оскільки грунти все одно виноситимуться в море, створюючи бари вже на виході з каналу між отими дамбами. Другий: єдиним засобом є спорудження самостійного шлюзового каналу поза наявним гирлом.

І сам К. Гартлей мусив погодитися з цими висновками. Мало того — спроектував шлюзовий канал. Та його вартість і терміни спорудження були такими великими, що ЄДК відклала реалізацію проекту на кращі часи. А з метою швидшого забезпечення інтересів судновласників, що потерпали від великих збитків, вирішила здійснити проект К. Гартлея щодо облаштування Сулинського гирла двома порівняно дешевими тимчасовими дамбами, що забезпечувало збільшення глибин на барі до 4—5 метрів, тобто давало можливість вільно плавати тодішнім суднам. Варіант цей розглядався і здійснювався як тимчасовий. Однак невдовзі, у 1865 році, ЄДК ухвалює рішення щодо перебудови сулинських дамб у постійні. Та дуже швидко всі пересвідчилися в помилковості такого рішення. Перед дамбами почали створюватися бари, там не встигали вичерпувати грунтові наноси. Завантажені судна не могли пройти у Сулинське гирло, їх доводилося частково розвантажувати на ліхтери, а потім, уже в каналі, знову завантажувати. Щоб якось поліпшити становище, на Сулині відтоді не припиняють величезних за обсягом робіт. Рукав спрямовують та поглиблюють, дамби щодалі висувають у море — тепер їхні краї на відстані більш як 10 кілометрів від берега. На все це потрібні величезні кошти. Що веде до подорожчання проходів суден через Сулинський канал: нині за один такий прохід треба платити в середньому 2600 доларів США. Теж своєрідний «бар» на шляху судноплавання.

Від Прорви до Бистрого

Утім, звинувачуючи союзне чиновництво в тому, що під час спорудження потужних портів воно не думало про спосіб заходу туди суден, автор припустився неточності. Думало. І навіть діяло. Повторюючи сулинський варіант — тільки в спотвореному вигляді. В 1957 році у гирлі Прорва було влаштовано проріз, через який судна типу «ріка—море» пішли до Очаківського та Кілійського рукавів і далі вгору по Дунаю. Думали обійтися малими витратами. Та скупий, відомо, платить двічі. Чи й тричі. Так вийшло і з Прорвою. Якщо в перші роки експлуатації тут доводилося виймати, поглиблюючи гирло, по 150—200 тисяч кубометрів грунту, то згодом — уже 3,5—4,5 мільйона кубометрів на рік. А це 6—8 мільйонів доларів витрат. І тільки задля того, щоб забезпечити глибину в 4,5 метра, вочевидь недостатню для проходження великотоннажних суден, що прямують до Ренійського порту. Вони, отож, продовжували йти по Сулині чи й зовсім змінювали маршрут. А в 1997 році Прорву, що поглинула десятки мільйонів доларів, було взагалі закрито — в Україні не вистачило коштів на продовження «досліду» (Прорву спочатку справді замислили як дослідний суднохід).

Від Прорви, отож, відмовилися. Зате з'явився варіант «Рукав Бистрий». Розроблений за дорученням Мінтрансу держпідприємством «Дельта-лоцман». Передбачено, що глибоководний судновий хід проляже через Новостамбульське (Бистре) гирло. За типом і класом він має стати альтернативою Сулинському гирлу, його гідним, гадають розробники, конкурентом. Для функціонування такого суднового ходу передбачено спорудити берегові укріплення, спрямувальну дамбу, напівзагати тощо. Загальна вартість спорудження судноходу — 139 мільйонів гривень.

Цей проект, однак, зустрів жорсткий спротив передусім екологів: адже його траса намічена через центр Дунайського біосферного заповідника, що охороняється і вітчизняними законами, і міжнародними угодами, аж до зобов'язань перед ЮНЕСКО. Спорудження суднового ходу, його експлуатація, вважає багато хто, зокрема НАН України, можуть завдати унікальній природі, її флорі та фауні непоправної шкоди. Окрім того, варіант Бистрого, є й такі докази, мало чим різниться від Прорви: тут теж неминучі наноси грунтів, барові перешкоди, отже — величезні витрати на ремонтно-поглиблювальні роботи.

Зіткнулися думки

Петро СУВОРОВ, президент ВАТ «Українське Дунайське пароплавство»:

— Коли визначали статус біосферного заповідника, то навіть нам, найбільшому пароплавству на Дунаї, не повідомляли, що збираються робити в гирлі річки. Там накинули своєрідний зашморг на всі прохідні канали. Покладемо на стіл дві географічні карти. Румунська сторона звільнила канали від статусу цілковитої заповідності. Наші екологи всю дельту зробили заповідною і обмежили там роботу людей. Жити стало приємно качкам і комарам. А як жити і працювати людині? Як жити регіону? Все має підпорядковуватися народногосподарським інтересам. Слід затвердити техніко-економічне обгрунтування використання дельти ріки. Подивитися, що вона нам дасть сьогодні, на що розраховувати в майбутньому. Скільки з'явиться робочих місць, як зростуть вантажна база, добробут людей, які нові виробничі й гуманітарні контакти

Одеська область, порт Рені.

Тротуари Вилкового.

ПАРОХОДУ,

із Дунаю у Чорне море

з'являться. Фахівці «Дельти-лоцман» у своїх розробках спираються на наукову обгрунтованість та послідовну аргументацію, до їх думки слід прислухатися.

Борис ПАТОН, президент Національної академії наук України:

— На жаль, Міністерство транспорту України представило лише один вузьковідомчий варіант проекту будівництва глибоководного суднохідного шляху Дунай — Чорне море через абсолютну заповідну зону (гирло Бистре) Дунайського біосферного заповідника ЮНЕСКО, переконуючи, що це найбільш економічно ефективний варіант. Однак, розглядаючи цей варіант, фахівці засвідчили, що в ньому немає економічних, екологічних, правових і міжнародних аспектів обгрунтування... На превеликий жаль, немає також обгрунтованих соціальних аспектів...

В обхід заповідника і барів

Проект, альтернативний запропонованому Мінтрансом (ДП «Дельта-лоцман»), розробила ПКФ «Проектгідробуд» (Одеса). Схоже, фахівці цього колективу тільки й дійшли певних висновків з історії довготривалого освоєння Дунаю під судноплавання. Згадали висновки технічної комісії щодо проектів інженера К. Гартлея, врахували уроки експлуатації Сулинського каналу, на «допомогу» якому чи й з огляду на його безперспективність та надмірну витратність Румунія проклала ще кілька судноплавних каналів, що зв'язують її порти з Дунаєм поза його дельтою. Скористалися й давніми розробками одеського інженера Петра Чеховича, який ще в 1901—1902 роках детально дослідив Дунай від Кілії до впадання в море і запропонував проект шлюзованого каналу з Соломонова (Степового) рукава в Жебріянську бухту Чорного моря. Канал «Проектгідробуду», за задумом, має пройти теж вище міста Вилкового, від того ж рукава до тієї ж бухти. Його траса проляже в буферній зоні ДБЗ, де дозволено господарську діяльність, і поза активно змінюваною частиною дельти. Останнє, а також наявність шлюзів, якими регулюватиметься водостік, усунуть загрозу створення барових перешкод. Канал протяжністю 9,1 кілометра справді буде здатний конкурувати з Сулинським каналом (довжина 75 кілометрів): він забезпечить проходження 12500 і навіть більше суден за рік, зокрема, й великої тоннажності, до того ж — цілодобово (на Сулині — тільки вдень). Будівництво каналу на стабільній ділянці ріки й по піщаних грунтах забезпечує довговічність споруди, можливість підведення до неї комунікацій, залізничних та автомобільних шляхів. З'являється також можливість перенесення порту Усть-Дунайськ на материкову частку дельти, що забезпечить його подальший розвиток, а не занепад чи й повну ліквідацію, до чого йдеться.

Усе сказане вище — викладки проектантів та експертів.

Одеська область, Вилкове.

Зіткнулися думки

Євген КНЯЗЄВ, головний гідротехнік УДП:

— Варіант будівництва шлюзованого каналу, запропонований ПКФ «Проектгідробуд», давно відомий. Реально його можна буде здійснити, мабуть, у віддаленому майбутньому, оскільки йдеться про величезні і складні в технічному аспекті обсяги робіт вартістю понад 100 мільйонів доларів США з терміном будівництва не менш як 8—10 років.

Вілемир ЗИЗАК, директор ПКФ «Проектгідробуд»:

— Вартість пропонованого нами проекту — від досліджень до повного облаштування каналу — близько 60 мільйонів доларів. За нашими розрахунками. Дехто твердить, що й це величезна сума. Та вона в сорок разів менша вартості каналів, прокладених Румунією від Дунаю до портів Констанца і Новодарі, а вони ж окупилися. Розрахунковий термін окупності пропонованого нами об'єкта — чотири роки, після чого рівень тарифів може бути знижено десь утричі-вчетверо проти тих, що діють на Сулинському каналі. Конкурентоспроможність незаперечна. А термін спорудження цілком прийнятний — чотири-п'ять років.

Де золота середина?

Може бути, її визначить, нарешті, створена при Кабінеті Міністрів міжвідомча робоча група, покликана обрати компромісний варіант. І що швидше — то краще. Бо втратили вже надто багато, а втратимо ще більше. Досить сказати, що коли Румунія стала повноправним учасником 7-го міжнародного транспортного коридору, який проходить Дунаєм, й має від того чималий зиск, який дедалі зростатиме, то участь України в ньому сьогодні серйозно навіть не розглядається. Відсутність глибоководного судноплавного каналу з дельти Дунаю в Чорне море веде до економічної і соціальної деградації всього українського Придунав'я. Вихід у Чорне море потрібний і цьому регіонові, і нашій країні — мов повітря. То який же з варіантів прийнятніший? Коли його буде реалізовано?

На ці запитання, варто повторити, мають дати відповідь фахівці. З тієї самої міжвідомчої робочої групи при Кабміні, певно. Та автор — не фахівець, вислухавши десятки компетентних думок, насміюється дійти й власних висновків щодо вибору золотої середини. Хоча й усвідомлює, що не уникне нападок обох альтернативних сторін. І все-таки...

Зважаючи на те, що вантажопотоки дедалі більше обминають наші порти, що Українське Дунайське пароплавство зазнає величезних збитків, що десятки тисяч людей не мають змоги забезпечити себе роботою й більш-менш сталими заробітками, треба якнайшвидше споруджувати суднохід по гирлу... Бистрому. А як же екологія, заповідник? А так само, як і в Румунії, як у гирлах, приміром, рік Міссісіпі, Темзи чи Рейну, де величезні порти, інтенсивне судноплавання мирно співіснують з національними заповідниками та природоохоронними угіддями. Там просто знайшли спосіб мінімізувати негативний вплив виробництв на природу. То маємо зробити це й ми. До того ж автор не за варіант гирла Бистрого загалом, а лише за першу його чергу — за дослідно-експлуатаційний проріз у баровій частині входу до Бистрого максимальною протяжністю до 3,5 кілометра. Глибини, які гарантують тут розробники «Дельти-лоцман» (5,5—5,85 метра), дадуть змогу пропускати значну частку флоту (хоча й не весь, судна з більшою осадкою муситимуть і далі користуватися Сулинським гирлом) й відновити транзитний судновий хід, оживити роботу пароплавства і портів. Можливо, й на не досить тривалий термін, все залежатиме від того, як поводитиметься Дунай. Та вичинка, цілком імовірно, може бути варта шкурки. Тобто вартість такого прорізу близько 15 мільйонів гривень, а зиск може бути куди більший. Ось деякі попередні підрахунки: щорічна економія лише на відмінності між вітчизняними й зарубіжними тарифами за користування судновим ходом — не менш як один мільйон доларів, збільшення вантажообороту українських портів — до 2 мільйонів тонн, створення більш як чотирьох тисяч додаткових робочих місць.

Зіткнулися думки

Сергій ГРИНЕВЕЦЬКИЙ, голова Одеської облдержадміністрації:

— Канал через Бистре потрібний для розв'язання назрілих соціальних, економічних та геополітичних проблем Придунав'я, де на 700 тисяч населення найвища його щільність, де норма земельних наділів під час розпаювання становить лише 2,5 гектара (по області — 5), де найвищий рівень безробіття (6 відсотків за середнього показника по області 1,3—1,6 відсотка).

Одеська область, місто Рені. Морський порт.

Олександр ВОЛОШКЕВИЧ, директор Дунайського біосферного заповідника:

— Керівництво заповідника не менше, ніж чиновники Мінтрансу, стурбоване відновленням судноплавства на Дунаї. Судноплавний канал потрібний. Питання в тім, який він буде, де і яким чином створюватиметься. Дельта в українській частині дуже молода. Її вік — 250—300 років, вона ще формується. Рукави і протоки постійно змінюються. Тому проекти типу «Гирло Бистре» приречені на провал. Є ще й правовий бік питання: Україна підписала низку міжнародних документів, що гарантують безпечне існування мережі біосферних заповідників.

Тут варто, щоправда, зазначити: й оцьому «усіченому» варіантові його критики протиставляють альтернативу. Вони кажуть: краще за ті самі гроші реконструювати вже наявний з'єднувальний канал порту Усть-Дунайськ і користуватися його послугами. Може, й так, не беруся судити. Нехай це вирішують, знову-таки, фахівці. Важливіше інше: щоб ці варіанти не стали основними, а лише тимчасовими. А основним — саме шлюзований канал, пропонований «Проектгідробудом». Поки працюватиме якийсь із тимчасових — споруджувати основний.

Чую голос опонентів:

— Так це ж іще, по суті, не проект, лише пропозиції — немає техніко-економічного, екологічного обгрунтувань.

А чому? Чому на здійснення ще не затвердженого проекту «Дельта-лоцман» в бюджеті нинішнього року вже й кошти в сумі 27 мільйонів гривень закладено, а «Проектгідробуду» навіть на проведення геолого-дослідницької роботи нічого не дали? Звідки ж тоді з'являться оті обгрунтування? Вочевидь упереджене ставлення до немилого Мінтрансові варіанта.

І знову голос:

— Ну а де непосильну нині для країни суму грошей на отой шлюзований канал узяти?

Уже нагадували, що скупий платить двічі чи й тричі, що сусідка Румунія витрачає на канали вдесятеро більше, але і в сотні разів більший зиск від їхньої експлуатації має. На додачу — твердження Вілемира Зизака:

— Де взяти гроші на будівництво? В нас були потенційні приватні інвестори. Було навіть укладено угоду з портом Усть-Дунайськ на реконструкцію з'єднувального каналу. Та Міністерство транспорту «зарубало» цю ініціативу. Були інші інвестори. Можна оформити концесію. Варіантів чимало. Зокрема, й за участі у будівництві держави. Головне, щоб проблему було розв'язано.

І знову повторімося: якнайшвидше!

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса—Рені—Ізмаїл—Кілія—Вилкове.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

То чи потрібна санація?

(Початок на 1-й стор.).

Юрій ЄХАНУРОВ, народний депутат України:

— Кредитори мають визначити, що буде краще для заводу: санація чи банкрутство. Якщо комітет кредиторів ухвалив відповідне рішення, представники таких компаній, як «Агрокомплекс», мають виконувати його, а не оскаржувати. В даному разі важливо, що ТНК бере на себе погашення боргів. Інколи буває, що під час процедури санації держава змушена повертати борги підприємств, оплачуючи у такий спосіб недбалу роботу попереднього менеджмента. З «ЛИНОСом» — інша ситуація. Законодавчим шляхом треба врегулювати проблему санації цього підприємства так, щоб ТНК змогла нормально її провести.

Степан ГАВРИШ, народний депутат України:

— Підприємства на кшталт Лисичанського НПЗ належать до системи національних інтересів, системи економічної безпеки України. Будь-які коливання довкола таких об'єктів, не кажучи вже про процедуру банкрутства, — це підрив української економіки, дестабілізація в суспільстві, удар по соціальних програмах. Тому Україні аж ніяк не вигідно не лише банкрутство таких підприємств, їй не вигідні будь-які фінансові чи менеджерські проблеми навколо них, їй не вигідні дії кредиторів цих підприємств. Якщо вони дестабілізують їхню роботу. НПЗ наповнюють Україну нафтопродуктами, тому наполягати на їх банкрутстві, виступати проти їх санації — антидержавна позиція.

Віктор ЮЩЕНКО, народний депутат України:

— На сьогодні процедура банкрутства недостатньо врегульована чинним законодавством: під час санації слабо захищені права колективу, кредиторів, інтереси інвестора. Висновок один — закон потрібно змінювати. Крім того, треба забезпечити виконання цього законодавства чисто, без маніпуляцій.

Стосовно відносин «Агрокомплексу» та «ЛИНОСу» — то це приклад того, коли кредитор намагається довести до банкрутства завод з метою захоплення власності. Такі випадки досить поширені. Ми бачимо юридичну атаку кредитора, який, скориставшися з недосконалості законодавства, намагається розв'язати питання

не на користь інтересів колективу підприємства.

Віталій СТРУКОВ, голова Агентства з питань банкрутства Міністерства економіки України:

— Я вважаю, що підприємствам потрібно відновлювати платоспроможність або проходити процедуру санації у всіх випадках, коли це можливо. Нам відома ситуація на «ЛИНОСі». Можу сказати, що дії «Агрокомплексу» не виправдані. Як мені відомо, цей кредитор збирається збанкрутити завод, незважаючи на те, що є інвестор, який погоджується віддати йому борг. Це неконструктивна позиція.

Олександр ТКАЧЕНКО, народний депутат України:

— Змінювати законодавство про банкрутство потрібно обов'язково. Цим законом користуються нечесні підприємці, щоб прибирати до рук заводи. Досить того, що весь аграрно-промисловий комплекс України довели до банкрутства і передали за копійки у власність бізнес-структурам. Мало того, я вважаю, що підприємства, котрі бізнесмени, на кшталт представників «Агрокомплексу», захопили через банкрутство, треба націоналізувати і повернути в державну власність.

Борис РАЙКОВ, народний депутат України:

— Нині часто користуються банкрутством для того, щоб заволодіти підприємством. Так само вчинив і «Агрокомплекс». Президент України критикував таку практику, і подібних випадків не повинно бути. Треба розібратися, чому підприємство хочуть збанкрутити, дізнатися про позицію трудового колективу, і лише після цього вирішувати, яку, власне, процедуру проводити ліпше. Але з урахуванням думки трудового колективу, а не окремо взятого кредитора. Головне, щоб люди, які працюють на заводі, отримували зарплату, а підприємство стабільно працювало. Санація краще, ніж банкрутство, і тому в питанні фінансового оздоровлення «ЛИНОСу» я схвалюю позицію «ТНК-Україна».

Віктор ТИХОНОВ, голова Луганської обласної ради народних депутатів:

— Санація — єдино законний спосіб не лише зберегти завод, а й забезпечити його подальший розвиток. Нині Лисичанський НПЗ — це, по суті, великий будівельний майданчик, підприємство розвивається, оживає. Ми, звісно, не підтримуємо витівок «Агрокомплексу». Ще б півроку, і такі, як Галкін, господарюючи на НПЗ, нічого не залишили б від заводу,

пустивши його під бульдозер, на металобрухт.

Василь ЮРЧИШИН, експерт Агентства гуманітарних технологій:

— Процедура санації в Україні хоча й не так часто, але може працювати. ТНК пішла на санацію «ЛИНОСу», погодилася стати інвестором, і це свідчить про те, що ця компанія справді переймається стабільною роботою ВАТ «ЛИНОС», його фінансовим оздоровленням і подальшою долею. Адже із 15 тисяч справ про банкрутство, які було порушено в Україні останніми роками, санацію провели не більш як 20 інвесторів. Головне, щоб кредитори «не насідали» з незаконними претензіями. Важливо також забезпечити неухильне виконання всіх вимог щодо санації. Якщо їх буде витримано і процедура санації вдасться, це буде прецедентом успішного виведення з кризи підприємства, на противагу застосовуваним схемам тіньового переділу власності.

Андрій КОНДРАТЕНКО, оператор другого цеху, представник цехового комітету ВАТ «ЛИНОС»:

— Збанкрутити «ЛИНОС» означає закрити підприємство, розпустити людей, роздробити майно, а завод життєздатний лише за його цілісності. Нині він годує не тільки місто і область, податки надходять і до державного бюджету.

Володимир ДЕМЬОХІН, народний депутат України:

— Банкрутство чи санація — як хірургічна операція, але без болю не вилікуєш. Тому під час їх проведення потрібно насамперед враховувати інтереси заводу, колективу підприємства і не звертати уваги на випади окремих кредиторів. Інакше можна залишити без засобів до існування десятки тисяч

людей. У проекті, що його підготовлено до розгляду нашим комітетом, запропоновано подати чіткіше визначення конкурсних кредиторів, визначити перелік наданих їм прав, докладно окреслити механізм їх реалізації розпорядником майна в процедурі провадження справи про банкрутство, визначити можливість накладання арешту на майно боржника тощо. Якщо закон нормально працюватиме, деяким кредиторам доведеться відмовитися від частини своїх зазіхань.

Євгенія АХТИРА, експерт Центру перспективних досліджень:

— Санація — противага процедурі продажу підприємства. У випадку з «ЛИНОСом» усе зрозуміло: є інвестор в особі ТНК, який намагається фінансово оздоровити підприємство, і є кредитор, який хоче розпродати завод з молотка і сам якомога дешевше його придбати. Це дещо спрощено, зате правильно. В усьому цивілізованому світі віддають перевагу санації. Приміром, у США реструктуризація за главою 11 (так називають санацію) — єдиний можливий шлях виведення підприємства із кризи. 2001 року в такий спосіб там оздоровлено до п'яти тисяч підприємств. А в нас поки що віддають перевагу не цивілізованим методам бізнесу, а так званій прихватизації, коли завод за домовленістю з керівництвом заганяють у неймовірні борги, а потім за безцінь передають у власність аферистам-підприємцям.

Юлія ТИМОШЕНКО, народний депутат України:

— Безперечно, закон про банкрутство потрібно негайно міняти. Ми маємо визначитися: або проводимо приватизацію,

або банкрутство, бо друге часто підмінює перше. В разі приватизації держава піклується, щоб підприємство, яке вона продала на аукціоні за пристойну ціну, фінансово оздоровили. А процедура банкрутства знецінює державну власність, призводить до тіньових схем. Банкрутство проводять через підкуп, крадіжки, корупцію. На відміну від приватизації та санації, які спрямовані на пошук стратегічних інвесторів.

Павло ЛАДАРІЯ, керуючий санацією ВАТ «ЛИНОС»:

— Численні позовні заяви такого кредитора, як ЗАТ «НПО «Агрокомплекс», пояснюються, на мою думку, зривом якихось планів, що їх мало, очевидно, керівництво ЗАТ «НПО «Агрокомплекс» у період безпосередньої участі в комітеті кредиторів. До речі, в період діяльності комітету кредиторів під керівництвом представників «Агрокомплексу» НПЗ практично простоював і нарощував борги.

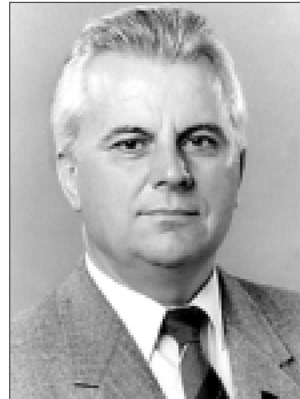
Олег САЛМІН, народний депутат України:

— Для проведення санації потрібні дві умови: живі гроші та інвестор, готовий спрямувати кошти на відновлення підприємства. Знайти інвестора на санацію нині дуже важко, держава для цього не має фінансових ресурсів. Там, де її провадить держава, це робиться ривками. А санацію ривками здійснювати не можна: або вона є, або її немає. Тому, зрозуміло, приватний інвестор ліпше, ніж держава. Ситуація з «ЛИНОСом» в цьому сенсі достатньо благополучна — там є реальний інвестор. Кредитори, звичайно, мають право вимагати розрахунку. Інше питання, наскільки кредитори хочуть цього розрахунку. Адже є випадки, коли кредитори не бажають санації, а хочуть банкрутства для захоплення підприємства. Це нечесний шлях. Хочеш отримати підприємство — бери участь у приватизації, а не веди «підкилимні» ігри.

Леонід КРАВЧУК, народний депутат України:

— Є практика, коли підприємства цілеспрямовано доводять до банкрутства, щоб заволодіти ними. Для цього використовують дії партнерів, які допомагають поставити завод у тяжке становище. Потім об'єкт приватизують за безцінь. І таких прикладів сотні. Законодавство про банкрутство ухвалювали досить давно, коли ми лише розпочинали приватизацію дрібних і середніх підприємств, але ж нині продають величезні промислові велети. Звичайно, за таких умов за-

кон про банкрутство треба доповнювати.

Павло КУШНІР, аналітик компанії UFG:

— Процедура банкрутства, на проведенні якої наполягають деякі кредитори «ЛИНОСу», — це по суті захоплення чужої власності. Тобто процедуру банкрутства застосовують не з економічною, а з політичною метою. А ТНК, навпаки, застосовує процедуру санації тільки з економічних міркувань, а саме для виведення заводу з кризи.

Володимир НОВИКОВ, заступник голови профспілкового комітету ВАТ «ЛИНОС»:

— Усі претензії, які «Агрокомплекс» уже давно пред'являє підприємству, а з недавнього часу й «ТНК», дуже роздуті. Колектив і «ТНК-Україна» стали заручниками політики та обставин минулих років. Претендуючи на поділ підприємства, «Агрокомплекс» претендує на його знищення. Тому претензії кредитора інакше як економічною диверсією у масштабі держави не назвеш.

Інтерв'ю провів В'ячеслав КОВАЛЬОВ.

Анатолій Устенко: «Я мрію про сорочку!»

ЛЮДИНА І РИНОК

*З генеральним директором швейної холдингової компанії «Українській одяг» **Анатолієм УСТЕНКОМ** хотілося поговорити ще відтоді, як мого доброго приятеля, офіцера МВС, підвищили у званні. Того самого дня він вихвалявся новенькими, з вишуканим тканим плетінням, погонами. Я сказав йому, що виробляли їх на стрічкоткацькій фабриці холдингу Устенка, який є структурною одиницею корпорації «Текстиль України». А він підказав мені тему розмови з Устенком.*

Осінній марафон

— Анатолію Степановичу, образно кажучи, погони ви випускаєте погонними метрами на державне замовлення?

— Це справді так. Восени проходять тендери серед підприємств галузі на пошиття форменого та парадного одягу. Для підприємств легкої промисловості це свого роду осінній марафон. І, як правило, ми не маємо рівних серед виробників погонів і краваток. Можу вас запевнити, вони — кращі в СНД, про що свідчать замовлення з Узбекистану та інших країн Середньої Азії. Це п'ять мільйонів товарної продукції на рік, для особового складу МВС або Збройних Сил. До речі, митники носять погони гіршої якості, не нашого виробництва. А залізничники нещодавно зважилися на дуже пристойне замовлення.

— Швейні підприємства вашого холдингу розташовані в Умані, Коростені, Черкасах, Сімферополі, інших містах. Яка мета їх об'єднання у профільний холдинг?

— По-перше, ми прагнемо наблизити виробництво до замовника в рамках державного замовлення. Хіба це погано, коли той, хто шиє тобі уніформу, поряд? Погодьтеся, мода не вічна навіть серед військовослужбовців. А по-друге, є вельми розумна думка — закрити асортимент верхнього одягу (від погонів до шинелі чи бушлата) завдяки текстилю і тканинам власного виробництва. Не бачу нічого такого, чого ми не в змозі подолати для того, щоб дати роботу всім — текстильникам, переробникам, швейникам... Чи знаєте ви, що у Вінниці шиють костюми, які залюбки купують німці? А чому? Бо якість — краща, ніж у Гонконгу чи Китаї. І собівартість українського костюма на порядок нижча, ніж деінде. То що заважає нам працювати на свій ринок?

Конкурентам уже тісно

— Мабуть, китайський та турецький трикотаж, румунська акрилова пряжа та інший імпорт...

— Це ненадовго. Так було, поки наші підприємства стояли. Але текстильна фабрика в Дубровиці, що на Рівненщині, вже працює не з іспанською пряжею, а з українською. На Харківському ЗАТ «Ковровий комбінат «ЕПОС» уже встановлено сучасне продуктивне устаткування для виробництва текстильної пряжі, і невдовзі імпортному акрилу доведеться потіснитися на нашому ринку.

— Про харківський «ЕПОС» говорять у піднесених тонах навіть у міністерствах, де по його килимах навіть боязно ходити.

— Авжеж. Цей комбінат — найбільше і єдине підприємство в Україні, яке виробляє жакардові килимові вироби. Вони мають дуже високий попит на внутрішньому ринку. Уявіть, 1600 тисяч квадратних метрів екологічно чистих килимів, які можна назвати маленькими витворами мистецтва!

— Однак рентабельність виробництва на харківському комбінаті, здається, не сягає й десяти відсотків, чому так?

— Усе просто. Ми поки що вимушені тримати конкурентні ціни на свій товар, щоб вижити. Про це згадуєш уже на кордоні, коли за сировину, яку ти завозиш на давальницьких умовах, маєш сплачувати ввізне мито, ПДВ — фактично 30—35 відсотків її вартості. Виходить так, що нас позбавляють обігових коштів ще до початку виробництва. Такі реалії.

Ліки від безробіття

— Попри це два з половиною десятка підприємств корпорації в усіх куточках країни працюють, а не простоюють. А їхня продукція цього року одержала високу оцінку на виставці в Ганновері. Я знаю, що й президент корпорації Григорій Нікітенко віддає перевагу костюмам вітчизняного виробництва.

— Робота — це головне. До того ж, майте на увазі, на кожному з наших підприємств зайнято в середньому по 250 працівників, здебільшого майстрів своєї справи, спеціалістів, які за кваліфікацією нічим не поступаються західним текстильникам і швейникам.

— Анатолію Степановичу, чи не занадто упереджено ви ставитеся до зарубіжних інвесторів?

— Того, хто допомагає нам на ділі, а не на словах, ми вітаємо. Але гіркий досвід — найкорисніший. Нещодавно до мене звертався по роботу колишній технолог швейної фабрики імені Смирнова-Ласточкіна, що на Подолі. З'ясувалося, що ця фабрика прогоріла саме з ласки зарубіжного інвестора. Спочатку, як годиться, були давальницькі схеми, потім — борги і скупівля акцій у працівників фабрики, а закінчилося все закриттям виробництва. Мовою капіталістів — локаутом. Кажуть, тепер замість робочих місць і конкурентоспроможної продукції — бізнес-центр... Наші люди рішуче проти таких «інвестицій».

— Я чув від одного урядовця, що легка промисловість уже здатна розвиватися, завдяки зростанню попиту на її продукцію. Чесно скажу, не повірив...

— Наш ринок, на відміну, скажімо, від продовольчого, ще гостро потребує інвестиційного капіталу. Але те, що він уже розкручується, — факт. Йому б ще трішки уваги з боку держави! Скажімо, митні збори за сировину можуть бути поміркіші. Знизити податковий прес на підприємства легкої промисловості, які зорієнтовані сьогодні на внутрішній ринок, можна багатьма способами. Це на користь людям.

— А про що ви мрієте?

— Не повірите. Про сорочку. Якби в нашій корпорації було підприємство на кшталт АТЗТ «Каштан», яке шило б добротну формену сорочку, ми могли б одягнути і воїна, і митника, і міліціонера, і залізничника...

Записав Сергій ВЛАД.

ТОЧКА ВІДЛІКУ

45 років тому запущено перший у світі штучний супутник Землі

4 жовтня 1957 року було виведено на орбіту перший штучний супутник Землі й тим самим започатковано космічну еру в історії людства. Запущений з космодрому Байконур супутник мав форму кулі діаметром 58 сантиметрів і важив 83,6 кілограма. Він перебував на орбіті 92 дні, налітавши загалом близько 60 млн. кілометрів. З допомогою двох радіопередавачів супутник безперервно передавав найпростіші сигнали «бі-біп», які приймали радіоаматори різних країн.

Цій, без сумніву, епохальній події, передувала багаторічна підготовча робота. Космічні проекти були в багатьох країнах, але найбільше уваги ще в період Другої світової війни їм приділяли Німеччина, США та СРСР. Після перемоги антигітлерівської коаліції основними конкурентами в цій галузі залишилися американці та росіяни. В СРСР першу спробу поставити питання про створення ШСЗ було зроблено в грудні 1953 р. під час підготовки проекту постанови Радміну щодо міжконтинентальної балістичної ракети Р-7. Пропонувалося: «Організувати в НДІ-88 науково-дослідний відділ для розробки проблемних завдань у сфері польоту на висотах 500 і більше км, а також розробки питань, пов'язаних зі створенням штучного супутника Землі та вивченням міжпланетного простору».

Дослідження в цьому напрямі мали «закласти основу для практичного здійснення завдання створення штучних супутників Землі й у подальшому розв'язанні проблеми міжпланетних сполучень».

Такі амбіційні плани мали досить істотну основу. Вже на цьому етапі група під керівництвом академіка Михайла Тихонравова провела різноманітні попередні дослідження, аж до оцінки вартості майбутніх робіт зі створення ШСЗ. Спочатку йшлося про створення супутника вагою 1100—1400 кг.

У травні 1954 р. Сергій Корольов звернувся до уряду з пропозицією про розробку ШСЗ і надіслав доповідну записку "Про штучний супутник Землі", підготовлену Тихонравовим. До липня 1956 р. був готовий ескізний проект. Як носія було вирішено використати модифікацію бойової ракети Р-7, яку називали «сімкою». Дітище Корольова було таке вдале, що повною мірою можна застосувати визначення «перша»: саме Р-7 вивела на орбіту перший штучний супутник Землі. А Юрій Гагарін з допомогою наступної її моделі 12 квітня 1961 року здійснив перший в історії людства космічний політ.

Паралельно в Сполучених Штатах велася не менш інтенсивна підготовка до запуску свого супутника. Найвідоміший — проект під назвою «Авангард». Американський супутник був кулеподібним контейнером діаметром 50 см і вагою близько 10 кг. У вересні 1956 р. США зробили невдалу спробу запуску на базі Патрик у штаті Флорида триступінчастої ракети з супутником і готувалися найближчими місяцями до нових спроб, прагнучи будь що домогтися пріоритету. Не останню роль у космічній гонці, звісно, відігравали політичні інтереси.

Американський авіаційний журнал «Американ евейшен» писав: «Запуск супутника Радянським Союзом був не тільки великим науковим досягненням, а й однією з найбільших подій в історії усього світу». В подальшому в громадській думці військово-політичні аспекти відтіснили на задній план наукове значення запуску штучних супутників.

За сорок п'ять років понад 5100 штучних супутників Землі та космічних кораблів було запущено на навколоземні і міжпланетні орбіти з півтора десятка космодромів світу, 50 відсотків із них — після 1980 року. Нині на навколоземній орбіті й у далекому космосі перебуває приблизно 600—610 діючих космічних апаратів.

На знімку: ракета Р-7 перед стартом першого штучного супутника.

Олег ДЕНИСОВ.

Будьмо рішучими в розбудові держави

АКЦІЇ

Федерація профспілок Хмельницької області звернулася до профспілкових організацій регіону та його мешканців із закликом бути рішучими в розбудові своєї держави.

У зверненні, зокрема, зазначається, що профспілки з розумінням сприйняли визначені Президентом України як пріоритетні завдання вирішення нагальних соціальних проблем. Разом з тим у зверненні наголошується на необхідності зробити все, щоб добрі наміри владних структур не залишилися черговою декларацією.

Ця профспілкова структура підтримує дієві заходи, спрямовані на подолання бідності, а також застерігає органи законодавчої та виконавчої влади від необережних кроків під час адміністративно-територіальної реформи.

— Попередній досвід укрупнення районів свідчить, що під час таких реформ люди ще більше віддаляються від влади, управління територіями погіршується, колишні райцентри і райони занепадають, а чиновницька рать зростає, — зазначено в листі, підписаному головою Федерації профспілок області Г. Харьковським.

— Простих людей мало цікавить, яка буде держава: президентсько-парламентська чи парламентсько-президентська, — підкреслюють активісти профспілки. — Головне, щоб була суверенна і незалежна, демократична, соціальна і правова, в якій усі мали б можливість заробляти собі на життя працею, а право на вчасне одержання винагороди за працю захищалося законом, щоб молодь мала майбутнє, а ветерани — забезпечену старість.

Саме до розбудови такої держави закликає у своєму зверненні Федерація профспілок Хмельницької області.

Коли згуртовані, коли одне ціле...

Футбол. Ліга чемпіонів. Перший раунд. 3-й тур. 2 жовтня.

Група А. ПСВ (Нідерланди) — «Боруссія» (Німеччина, Дортмунд). 1:3. «Осер» (Франція) — «Арсенал» (Англія). 0:1.

«Арсенал» — 9 очок, «Боруссія» — 6, «Осер», ПСВ —по 1.

Група В. «Ліверпуль» (Англія) — «Спартак» (Росія). 5:0. «Валенсія» (Іспанія) — «Базель» (Швейцарія). 6:2.

«Валенсія» — 9, «Ліверпуль», «Базель» — по 4, «Спартак» — 0.

Група С. АЄК (Греція) — «Реал» (Іспанія, Мадрид). 3:3. «Генк» (Бельгія) — «Рома» (Італія). 0:1.

«Реал» — 7, «Рома» — 4, АЄК — 3, «Генк» — 1.

Група D. «Інтер» (Італія) — «Ліон» (Франція). 1:2. «Русенборг» (Норвегія) — «Аякс» (Нідерланди). 0:0.

«Ліон» — 6, «Інтер», «Аякс» — по 4, «Русенборг» —2.

Отже, учасники головного клубного турніру континенту перетнули символічний «екватор». Тепер вони переключаються на виступи в національних чемпіонатах. А найкращі з них у складах своїх збірних поведуть боротьбу за путівки на фінальну частину Євро-2004. До речі, збірна України 12 і 16 жовтня зіграє відповідно з командами Греції (вдома) і Північної Ірландії (в гостях).

А ми з вами ще переживаємо події, котрі варилися у бурхливому казані (у перекладі українською назва стадіону «Де Кейп») в Роттердамі минулої середи, де побував спеціальний кореспондент «Голосу України».

Група Е. «Фейєноорд» (Нідерланди, Роттердам) — «Динамо» (Україна, Київ). 0:0.

«Фейєноорд»: Зутеб'єр, Ржаса, Босвельт, ван Хойндонк, Оно, Пауве, Буфел (Калу, 66), де Хан, Емертон, Сонг, Пардо (Лувенс, 55).

«Динамо»: Рева, Хацкевич (Леко, 63) Мелащенко, Чернат (Ренкон, 84), Пеєв, Гусін, Шацьких, Гіоане, Боднар, Несмачний, Гавранчич.

Попереджено: ван Хойндонка, 28, Гавранчича, 29.

Арбітр — Том Хеннінг (Норвегія).

1 жовтня. Роттердам. 18 градусів. Стадіон «Де Кейп». 52 000 глядачів.

	В	Н	П	М	О
Ювентус	2	1	0	8—1	7
Фейєноорд	1	2	0	2—1	5
Динамо	1	1	1	2—5	4
Ньюкасл	0	0	3	0—5	0

Те, що футбол у Роттердамі — майже 600-тисячному місті (найбільший у світі порт) у дельті повноводої річки Маас, як і у всіх Нідерландах, — велике свято — переконувалися щокроку. На місцевий красень-стадіон вболівальники прийшли ще задовго до початку і влаштували справжній концерт. Одних лише пісень про їхній улюблений клуб, котрі виконували відомі співаки-професіонали, ми нарахували з півдесятка. Бадьора і приємна музика налаштовувала загал на бойовий настрій, додавала наснаги.

Великим знавцем гри виявився також гід нашої репортерської команди Ерік — великий прихильник «Фейєноорда». А от його дружина, як з'ясувалося, віддає серце ... київському «Динамо». Річ у тім, що Марина — українка, родом з Миргорода.

Слава Богу, мир у цій добропорядній і дружній родині того вечора зберігся. Адже все завершилося нічиєю. Однак миру на полі аж ніяк не спостерігалося. Втім, більшість із вас дивилася телетрансляцію цього поєдинку. Тому, либонь, не варто переповідати його хронологію. Наголошу тільки на тому, що в першому таймі гості майже весь час дбали про оборону і робили свою справу досить упевнено. Зокрема, **Горан Гавранчич** не дав продемонструвати талант головній ударній силі господарів — П'єрові ван Хойндонку.

— Ми зіграли добре, — сказав після зустрічі Горан. — З перших хвилин намагалися пресингувати і таки досягли мети — виснажили суперника. Завдяки цьому після перерви отримали можливість для контратак. Та вже на останніх хвилинах першого тайму господарі важко дихали. Стосовно мого персонального двобою з ван Хойндонком, то, не приховую, що спеціально налаштовувався на гру проти нього. Взагалі мені до душі грати проти високих на зріст, міцної статури опонентів. Головне було — не порушувати правил поблизу свого карного майданчика...

Ще на 12-й хвилині кияни могли відкрити рахунок, коли **Георгі Пеєв** несподівано пробив головою і м'яч влучив у хрестовину.

— Якщо чесно, то був не удар по воротах. Я робив передачу, розраховуючи, що хтось зіграє на випередження. Хоча і без чиєїсь допомоги м'яч міг влетіти у «дев'ятку».

Звичайно, кілька моментів мали також футболісти «Фейєноорда». Особливо небезпечно виконував штрафні ван Хойндонк. Розігрався після перерви капітан господарів Пауль Босвельт. Однак щоразу відмінно діяв Віталій Рева.

На моє прохання **Олексій Михайличенко** дав оцінку грі воротаря:

— Ніхто не заперечуватиме, що Віталій провів матч на хорошому рівні. Спрацювали його головні козирі —простота, надійність, пильність...

А під завісу поєдинку ближче до успіху були динамівці. Бразилець Діого Ренкон, котрий вийшов на заміну, увірвався з м'ячем до карного майданчика господарів, і там його руками й ногами завалив де Хан. Але свисток арбітра Хеннінга мовчав. Хоча через якусь годину після роттердамської зустрічі телеканали багатьох країн прокручували цей момент. А коментатори стверджували, що пенальті таки був.

Фото Володимира ТИМЧЕНКА.

До речі, наставник «Фейєноорда» **Берт ван Марвійк** так прокоментував перебіг зустрічі і цей епізод зокрема:

— Не так, як хотілося, мої підопічні зіграли в атаці. І насамперед тому, що нам цього не дозволив суперник — дуже грамотна і сильна команда. У другому таймі ми робили все, щоб забити бодай м'яча. Не вийшло. Водночас маємо радіти, що заробили очко. Адже і «Динамо» могло відзначитися. До того ж суддя не призначив пенальті в наші ворота. Отже, ми могли і програти.

Я запитав пана ван Марвійка, як його команда збирається грати в Києві 23 жовтня, у матчі, котрий значитиме дуже багато для обох команд?

— Поки що про це не думав. Тепер мене більше хвилює наступний наш поєдинок у суботу проти «Аякса» в чемпіонаті Нідерландів.

Олексій Михайличенко сказав після зустрічі, що після невдачі в Турині, де грали проти чемпіона Італії, його підопічні просто не мали права на помилку в Роттердамі. Хоч їм протистояв нинішній володар Кубка УЄФА.

— Головне було — якомога швидше забути туринську невдачу, — сказав він. — І налаштуватися якнайліпше психологічно. А ще ми зробили наголос на командну гру в обороні. Як на мене, футболісти впоралися з поставленим завданням. Щоправда, все це ніяк не йшло на користь атаці. Позитивне бачу в тому, що динамівці не тільки витримали темп, а й провели кілька гострих контратак. Та й наші моменти, вважаю, були гостріші за нідерландські. Взагалі цей матч — чудовий урок для наших гравців. Схоже, вони зрозуміли, що, коли вони згуртовані, коли одне ціле, то їх дуже важко обіграти.

Президент динамівського клубу **Ігор Суркіс**, з яким спілкувалися наступного ранку перед відльотом додому, висловив задоволення виступом своїх футболістів.

— Це була гра насамперед на результат, — прокоментував він. — Мене особисто хвилював тільки один момент: як колектив після болючої поразки (0:5) знайде сили зібратися й довести, що він — команда під гордою назвою «Динамо» (Київ). Високою цього разу була ціна навіть очка. Ми не програли і тепер приймatимемо «Фейєноорд» — нашого основного суперника — на своєму полі. В тому матчі багато що вирішиться. Дуже сподіваюся побачити 23 жовтня всіх об'єднаних докупи — уболівальників, команду і журналістів. Тоді неодмінно поборемо конкурента. Завдання в «Динамо» незмінне — вийти до другого етапу Ліги чемпіонів!

Президент клубу повідомив також, що триває пошук забивного форварда.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

Роттердам—Київ.

На знімку: з м'ячем Горан Гавранчич.

Дякуємо ФК «Динамо» (Київ) за допомогу у підготовці цього репортажу.

За очевидної переваги господарів

***Бокс.** У приміщенні Миколаївського драмтеатру відбувся міжнародний турнір «Бурштинова осінь», що його організувала Національна ліга професіонального боксу України (НЛПБУ). На ринг виходили атлети з Росії Казахстану, Молдови, та України.*

Численним глядачам запам'яталися яскраві поєдинки з участю чемпіона світу, кіровоградця Віктора Фесечка та суперважковаговика, інтерконтинентального чемпіона, херсонця Володимира Вірчиса. Обидва українські боксери виграли нокаутом. Перший переміг досвідченого казахського майстра Ібрагіма Ахматулліна, другий здолав чемпіона Молдови В'ячеслава Ткаченка.

Варто відзначити перемогу молодого талановитого і дуже перспективного легковаговика, киянина Артака Цироняна, який упевнено і яскраво боксує на професіональному рингу.

Лише один гість здобув перемогу — росіянин Руслан Басханов. Він виграв у рівненця Дмитра Іванова. У решті поєдинків сильнішими були господарі.

Спеціальним призом НЛПБУ за великий внесок у розвиток професіонального боксу в Україні було відзначено відомого пивовара і мецената Валерія Бажова.

Дмитро ДЯЧУК,
заслужений тренер України,
віце-президент НЛПБУ.

Миколаїв—Київ.

На знімку: атакує Артак Цироняն.

ФОТОФАКТ

На Канівському водосховищі відбувся перший чемпіонат України з вилову хижої риби спінінгом, у якому взяли участь 13 команд із семи областей.

На знімках: черговий абориген водойми клюнув на наживку; гран-прі змагань — срібний кубок «Щука» дістався команді з Херсона.

АКТУАЛЬНО

Про те, що всіх хвилює

Стан охорони здоров'я хвилює всіх, бо, на жаль, з різних причин останніми роками дедалі більше людей звертаються за медичною допомогою, очікуючи одержати її якісно. І не секрет, що навіть за великого бажання медиків зробити це дуже складно: бракує медобладнання, сутужно з медикаментами... Але навіть за такого скрутного фінансування на Рівненщині намагаються підняти медицину. Чи не так? З цього запитання почала розмову із начальником управління охорони здоров'я Рівненської облдержадміністрації, депутатом Рівненської обласної ради, заслуженим лікарем України Ярославом МАСЛІЄМ.

— Головне, на мою думку, раціонально розпорядитися наявними коштами, що ми й намагаємося робити. До слова, за три останні роки на будівництво закладів охорони здоров'я виділено й освоєно майже 12,5 мільйона гривень, зокрема 4,3 мільйона — з чорнобильського фонду. Лише цього року на це використано 432 тисячі гривень. Тож у нашій області нікого не дивує, що час від часу здаються нові заклади охорони здоров'я. Це і перша черга обласного онкологічного диспансеру, лікувальний корпус обласного госпіталю для інвалідів Великої Вітчизняної війни у Клевані, фельдшерсько-акушерські пункти нового типу в селах Лісове Рокитнівського та Мости Здолбунівського районів, поліклініка в селі Деражне та амбулаторія у Злазному Костопільського району, поліклініка в Новій Рафалівці Володимирецького району тощо.

— Як мені відомо, і влада на місцях йде медицині назустріч, тобто надає під медзаклади об'єкти комунальної власності, як, скажімо, дитсадки під амбулаторію в селі Миколаївка Млинівського району, під дільничну лікарню в Карпилівці Рокитнівського району... Ось уже третій рік поспіль голова Рівненської облдержадміністрації Микола Сорока проголошує роками охорони здоров'я. Як це позначилося на рівні медобслуговування населення області?

— Звичайно, позитивно. За підтримки облдержадміністрації та органів самоврядування за останні три роки проведено ремонти за сучасними технологіями та введено в дію 63 відділення, 31 блок у відділеннях лікувально-профілактичних закладів області. Відчуваємо підтримку голови облдержадміністрації Миколи Сороки і голови обласної ради Романа Василишина у питаннях виділення коштів на придбання сучасного медичного обладнання та апаратури, без чого нині неможливо надавати висококваліфіковану медичну допомогу. Відрадно, що в цьому є повне розуміння і з боку Міністра охорони здоров'я Віталія Москаленка. Упродовж останніх трьох років чимало медзакладів одержали сучасне медичне обладнання за рахунок централізованих коштів МОЗ України та місцевих бюджетів. Маємо один з кращих в Україні (з оснащення) центрів серцево-судинної хірургії в обласній клінічній лікарні, що дає змогу нашим хірургам виконувати найскладніші операції при серцево-судинних захворюваннях. Отож спеціалізована медична допомога наблизилася до пацієнтів — немає потреби жителям області їхати до столиці.

— Ярославе Олександровичу, але я знаю, що в області постійно скорочується такий показник, як «ліжкодні». Чи означає це, що не всі мешканці області зможуть одержати кваліфіковану медичну допомогу в стаціонарі?

— Справді, цей показник скорочується, але наші пацієнти від цього не страждають. Це відбувається завдяки поліпшенню якості надання медичної допомоги. Візьмемо для прикладу відділення лапароскопічних та малоінвазивних хірургічних втручань обласної лікарні. Середня тривалість лікування оперованих — один—три дні, зокрема після лапароскопічної холецистектомії — приблизно один—два дні, що в три—чотири рази менше від тривалості лікування таких пацієнтів у загальнохірургічних стаціонарах. Застосування новітніх технологій лише в цьому відділенні дало можливість заощаджувати щороку майже 700—800 тисяч гривень.

— Чи є такі галузі, в яких рівненські медики можуть конкурувати, скажімо, із столичними?

— Ми ніколи не цураємося переймати досвід інших, вчитися у своїх колег. Скажімо, хірурги із центру серцево-судинної хірургії обласної лікарні пройшли стажування в Москві, Інституті серцево-судинної хірургії АМНУ в Києві. Але нам теж є чим поділитися з колегами, чи не тому в окремих відділеннях обласної клінічної лікарні та обласному клінічному лікувально-діагностичному центрі імені Віктора Поліщука (а він один з кращих в Україні) діють кафедри та філіали кафедр Тернопільської державної медичної академії та Київської державної медичної академії післядипломної освіти.

В опіковому центрі вдається виліковувати хворих навіть із 80 відсотками термічного ураження шкіри, як майже і всіх хворих з 50—60 відсотками опіків. Тут запроваджено методику закриття опікової поверхні ксенотрансплантантом шкіри. Це зменшує період лікування хворих і набагато знижує витрати на лікування.

В обласному клінічному лікувально-діагностичному центрі діє україно-американський центр діагностики вроджених вад розвитку, тобто кожну дитину з вродженою вадою занесено до банку даних, її лікують за методиками провідних фахівців штату Алабама (США). Цей проект в нашій області запроваджено за підтримки Міністерства охорони здоров'я України.

— Ярославе Олександровичу, а як в області з медичними кадрами, який рівень їх кваліфікації?

— Ми самі плекаємо середній медичний персонал. На Рівненщині його готують Дубнівське, Костопільське, Рокитнівське медичні училища, Рівненський базовий медичний коледж. Маємо низку угод з вузами на підготовку лікарів, яких бракує хіба що в селах північних, так званих чорнобильських районів. У питанні підвищення кваліфікації лікарських кадрів плідно співпрацюємо з Київською державною медичною академією післядипломної освіти ім. Шупика МОЗ України, Тернопільською державною медичною академією.

У медичних закладах області працюють три доктори медичних наук, 48 кандидатів медичних наук, 38 заслужених лікарів України, понад 60 відсотків лікарів вищої та першої кваліфікаційних категорій. Тобто, лікувати є кому.

— Я так зрозуміла, що в обласному центрі хворий може розраховувати на кваліфіковану медичну допомогу. А як з районними центрами, селами?

— Нам на місцях належить ще багато зробити, щоб поліпшити якість медичного обслуговування. Цю мету, зрештою, переслідують оголошені головою облдержадміністрації роки охорони здоров'я. Перші ластівки не забарилися: у результаті перепрофілювання ФАПів за останні три роки кількість сільських амбулаторій з 56 зросла до 78, відкрито ФАПи нового типу в селах Лісове Рокитнівського та Мости Здолбунівського районів. Значну увагу приділяємо підтриманню матеріально-технічної бази закладів охорони здоров'я, впровадженню сучасних будівельних та енергозберігаючих технологій, що дає можливість економити кошти на комунальних послугах.

За останні роки прийнято кілька законодавчих актів, програм, наказів МОЗ, спрямованих на поліпшення надання медичної допомоги саме сільському населенню та зміцнення матеріально-технічної бази закладів охорони здоров'я на селі. Але будь-які програми потребують фінансування. Щоб кошти використовувалися раціонально, на мою думку, слід продовжити практику централізованих закупівель транспорту, медобладнання для таких закладів.

— Дуже важливе для зцілення чуйне ставлення до пацієнтів, добре слово, яке теж лікує.

— Я зрозумів, що ви маєте на увазі. Я з вами згоден, що грубість і байдужість — несумісні риси для медичного працівника. З такими ми боремося, і це поодинокі випадки. Переважна більшість медиків —професіонали, віддані своїй справі.

Підсумовуючи нашу розмову, хочу сказати, що в медицині справді ще є чимало проблем. Але розв`язувати їх набагато легше, коли є розуміння і підтримка влади. А вона є. Тож не сумніваюся, що в області вдасться ще чимало зробити для поліпшення рівня надання медичної допомоги.

— Цього я вам щиро бажаю.

Розмову вела Олександра ЮРКОВА.
Рівненська область.

У НОМЕР

■ *Запоріжжя*

Хто там? Газ вам!

На околиці Запоріжжя у селищі Верхня Хортиця стала до ладу перша черга газопроводу.

Природний газ з'явився у 30 будинках, а невдовзі ним зможуть користуватися ще 180 сімей хортичан. У грудні планується запуск другої частини мережі. Загальна вартість будівництва п'ятикілометрової лінії — близько трьох мільйонів гривень.

Завершиться газифікація Верхньої Хортиці у 2004 році. Нова магістраль забезпечить голубим паливом понад 2,5 тисячі будинків селища, **повідомляє наш власний кореспондент Олександр АБЛІЦОВ.**

■ *Луганськ*

А Святоградом бути зобов'язаний

Таке завдання поставив благодійний фонд розвитку іміджу Луганщини «Допомога», який сприяє перейменуванню Луганська на місто Святоград. На думку авторів ініціативи, у новій назві закладене значення «священний», «святий», що споріднене з поняттям «герой». Луганщина — край героїв-молодогвардійців і трудівників. Тому таке оголошення обласного центру містом героїчних традицій — Святоградом — цілком закономірне.

Кажучи про необхідність роботи над створенням іміджу Луганська, громадська ініціатива посилається на виступ Міністра закордонних справ України Анатолія Зленка, який наголосив на серйозній іміджевій політиці для України. У сусідньому Донецьку такий проект уже розроблено Фондом популяризації Донбасу «Золотий скіф», **повідомляє наш власний кореспондент Алла АНТИПОВА.**

■ *Дніпропетровськ*

Офіцерів буде більше

У Дніпропетровську 192 курсанти-першокурсники юридичної академії МВС клялися мужньо й рішуче, не шкодуючи своїх сил та життя, боротися зі злочинністю.

Заступник державного секретаря МВС України генерал-полковник міліції Юрій Черкасов висловив надію, що міліцейські ряди поповнюються відданою справі молоддю, яка успадкує досвід фахівців, ветеранів і кращі міліцейські традиції, зможе захистити суспільство від будь-яких зазіхань на конституційний лад, від екстремізму та посягань на суспільний порядок.

Заступник держсекретаря також заявив, що спроби деяких політиків розгорнути кампанію з підриву авторитету МВС не мають реального підгрунтя, адже завдяки зусиллям керівництва МВС проводиться робота із звільнення з рядів міліції осіб, які не здатні працювати в сучасних умовах і ганьблять високе звання співробітників міліції.

Ректор академії Олександр Негодченко подякував за підтримку в розвитку вузу Міністерство внутрішніх справ України, а також керівництво обласної держадміністрації, керівництво УМВС у Дніпропетровській області, обласну і міську ради.

Людмила КОПИЛЕНКО.

На знімку: служи чесно, курсанте!

ФАРМАЦІЯ

Переможиця аптечного рейтингу

Головний приз національного рейтингу фармацевтичної галузі за кращу аптеку і пам'ятний знак «Божественна панацея» виборола центральна аптека для ветеранів фірми «Ганза» у Сумах. Відтепер вона набула офіційного статусу найкращої в Україні серед спеціалізованих фармацевтичних закладів.

За словами директора представництва ЗАТ «Ганза» на Сумщині Бориса Назаренка, загалом в обласному центрі три ветеранські аптеки, у регіоні — дев'ять, а в Україні — 50. Тож на Сумщині найбільша їх мережа, і до кінця року відкриється ще одна така аптека.

Щодня сумські ветеранські аптеки відвідує близько тисячі ветеранів, інвалідів, чорнобильців та представників інших пільгових категорій населення, де вони можуть придбати лікарські препарати вітчизняного виробництва з істотними знижками. У центральній міській ветеранській аптеці запроваджено ефективну комп'ютерну програму з обліку ліків, їх розподілу та систематизації, що допомагає закладу працювати швидко і чітко. Крім того, в торговельному залі покупців постійно консультує лікар.

Квантова медицина: наука, втілена в життя

Сьома міжнародна конференція із квантової медицини пройшла в маріупольському санаторії «Металург». Організаторами форуму науковців і практиків, присвяченого 20-річчю фізики живого, стали госпіталь Сітько МРТ асоціації «Темп», науково-дослідний центр квантової медицини «Відгук» Міністерства охорони здоров'я, Донецький медичний університет та Українська технологічна академія.

Санаторій «Металург» — один із багатьох закладів, де діють кабінети квантової мікрохвильової резонансної терапії, оснащені комплексом «Ремег». Це устаткування, розроблене фахівцями донецького ЗАТ «Асоціація «Темп» (президент Микола Казаков), дає змогу діагностувати та лікувати широкий спектр захворювань без використання медикаментів. Статистика свідчить, що такий метод скорочує термін лікування у 5—10 разів.

У перевагах мікрохвильової резонансної терапії (МРТ) вже переконалися мешканці не лише Донецької, а й інших областей України. Перший кабінет МРТ відкрито в Криму, у Феодосії: ініціатором його створення став НДІ аеропружних систем (директор Павло Ніколаєв). А віднедавна можливість полікуватися за новим методом мають і працівники Рубежанського казенного хімічного заводу «Зоря» (директор Олексій Башкир). Причому керівництво підприємства вирішило проаналізувати результати роботи медичного устаткування: за два тижні зо два десятки осіб пройшли діагностику та лікування з допомогою комплексу «Ремег», і відгуки — лише позитивні.

Ліна КУЩ.

ОГОЛОШЕННЯ

Регіональне Агентство з питань банкрутства в Дніпропетровській обл., проводить публічні торги (аукціон) з продажу майна підприємства-банкрута-ДП «Онтаріо-Плюс» (справа № Б24/18/270/98).

Загальна характеристика об'єкту продажу: лот № 1 —майно підприємства-банкрута (транспортний засіб — причеп-фургон) — ДП «Онтаріо-Плюс», розташоване за адресою: Дніпропетровська обл., м. Дніпродзержинськ, просп. Аношкіна,32.

Початкова ціна об'єкта продажу за лотом № 1 складає 4000 (чотири тисячі) грн. з ПДВ.

Гарантійні внески учасників аукціону (5% від початкової ціни) та реєстраційний збір за реєстрацію учасників аукціону — 17 грн. перераховується на п/р 26007006610000 в Укрсіббанку, МФО 306856, код ЗКПО 31540566 не пізніше ніж за три дні до дати проведення аукціону.

Заявки на участь в аукціоні приймаються не пізніше ніж за три дні до дати проведення аукціону за адресою: 49000, м. Дніпропетровськ, вул. Комсомольська,48, кім. № 10, з 9.00 до 17.00 (крім вихідних). З питань ознайомлення з об'єктом та оформлення участі в аукціоні звертатися за тел. (056) 744-19-31.

Публічні торги відбудуться 06.11.02 р., о 12.00 за адресою: 49000, м. Дніпропетровськ, вул. Комсомольська,48, кім., № 10.

05 листопада 2002 року об 11.30 год. у торговому залі ВТУБ (м. Вінниця, вул. Соборна, 67) відбудеться аукціон з продажу виробничо-технологічного комплексу ВАТ «Вендичанський цукровий завод».

Адреса: Вінницька область, Могилів-Подільський р-н, смт Вендичани.

- *рік забудови 1894 (реконструкція основних елементів 1984—1996 рр.);*
- *номінальна потужність 1700 т. цукрового буряка на добу;*
- *технологічний енергоносій — мазут.*

***Додаткова інформація:** 17 одиниць автомобільної техніки, 25 одиниць тракторної техніки, 57 будівель та споруд, газова піч 1994 р., виробничі площі 10849,8 кв. м., допоміжні 9983,4 кв. м.*

***Стартова ціна** 1 308 050 грн. з ПДВ. Заставну суму для участі в торгах у розмірі 10% від стартової ціни об'єкта, що реалізується необхідно внести на рахунок заводу № 2600330135595 в ТВ БВ № 7 Вінницького ЦВ ПІБ м. Могилів-Подільський, МФО 302571, ЗКПО 00371587.*

Реєстраційний внесок 80 грн. вноситься на рах. № 26004351 в Вінницькій облдирекції АППБ «Аваль», МФО 302247, ЗКПО 13298478.

Заявки на участь в торгах приймаються до 05.11.2002 р. Ознайомлення з об'єктом продажу проводиться в робочі дні з 9.00 до 17.00.

Контактний телефон з питань підготовки до торгів:
33-90 (8-043388); 49-22 (8-043388); 35-60-32 (8-0432).

Регіональне Агентство з питань банкрутства в Дніпропетровській обл. проводить публічні торги (аукціон) з продажу майна підприємства-банкрута — ПТ «СУ-Промбуд» (справа № Б26/18/91/99).

Загальна характеристика об'єкту продажу: лот №1- майно підприємства-банкрута (транспортний засіб — КРАЗ-256, БС) — ПТ «СУ-Промбуд», розташоване за адресою: Дніпропетровська обл. м. Дніпродзержинськ, вул. Харківська, 39/4.

Початкова ціна об'єкта продажу за лотом № 1 складає 1000 (одна тисяча) грн. з ПДВ.

Гарантійні внески учасників аукціону (5 % від початкової ціни) та реєстраційний збір за реєстрацію учасників аукціону — 17 грн. перераховується на № 26007006610000 в Укрсіббанку, МФО 306856, код ЗКПО 31540566 не пізніше ніж за три дні до дати проведення аукціону.

Заявки на участь в аукціоні приймаються не пізніше ніж за три дні до дати проведення аукціону за адресою: 49000, м. Дніпропетровськ, вул. Комсомольська, б. 48, кім. №10, з 9.00 до 17.00 (крім вихідних). З питань ознайомлення з об'єктом та оформлення участі в аукціоні звертатися за тел. (056) 744-19-31.

Публічні торги відбудуться 06.11.02 р., о 14.00 за адресою: 49000, м. Дніпропетровськ, вул. Комсомольська, б.48, кім. №10.

Ликвидационная комиссия ВАТ «Знаменская мебельная фабрика»

(Кировоградская обл., Знаменский р-н, с. Богдановака) реализует целостный имущественный комплекс:

1. Лесопильный цех по переработке круглого леса на пиломатериалы, мощность до 1 тыс. куб. м в месяц при работе в одну смену;

2. Цех по переработке пиломатериалов на ЧМЗ, мощность — 9 куб. м в смену;

3. Цех по выпуску мебели (из натурального дерева, корпусная и т. д.).

А также имеет подъездные ж/д пути, вместимостью на территории фабрики до 30 вагонов.

Стоимость комплекса — 460 тыс. грн. с НДС.

Контактные тел.:
8-(050) 595-99-97, 8-(044) 512-56-77
www. a-k. kiev. ua

Оголошення про порушення провадження у справах про банкрутство надрукованого 20 вересня 2002 року у № 172(2923) доповнити наступним:

1. Розпорядником майна по справі № 15-109-б призначено арбітражного керуючого В'язовченко А. М. (ліцензія № 2047867 від 19.10.2001 р.) м. Київ, вул. Гмирі, 11, кв. 28.

2. Розпорядником майна по справі № 15-110-б призначено арбітражного керуючого Клименко С. Ю. (ліцензія № 047861 від 19.10.2001 р.) м. Київ, вул. Антоновича, 1/40, кв. 35.

***Дочірнє підприємство «Лентекс»,** код 25278162, повідомляє про свою ліквідацію. Претензії приймаються протягом двох місяців з дня опублікування оголошення за адресою: 02139, м. Київ, вул. Курнатовського, 15.*

Господарський суд Херсонської області м. Херсон, вул. Горького,18 ухвалою № 6/48-Б від 10.09.02 р. визнав ВАТ «Червоний Перекоп» Каховського р-ну Херсонської області банкрутом, р/р 26001378 АППБ «Аваль» м. Каховка, МФО 352509, код 00856876 і відкриває ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Ніколенко Сергія Миколайовича (8-0552) 22-31-17, м. Херсон.

Господарським судом Харківської області (61022, м. Харків, пл. Свободи, буд. 5; Держпром, 8-й під'їзд) порушено провадження у справі № Б-23/38-02 про визнання банкрутом відкритого акціонерного товариства «Харківське автотранспортне підприємство — 16330» (код ЄДРПОУ 03115353, вул. Киргизська, 21, м. Харків, 61105, п/р 260062879 у ВАТ «Мегабанк»; м. Харків, МФО 351629). Розпорядником майна призначено Федорченко Андрія Володимировича (ліц. № 047634 від 09.08.01.; м. Харків, вул. Артема, 46, оф. 105).

Заяви кредиторів про грошові вимоги до боржника, а також заяви інвесторів приймаються протягом одного місяця з дня публікації оголошення.

ІНФОРМАЦІЙНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ПРОВЕДЕННЯ КОМЕРЦІЙНОГО КОНКУРСУ З ПРОДАЖУ ПАКЕТА АКЦІЙ ВІДКРИТОГО АКЦІОНЕРНОГО ТОВАРИСТВА «ВАТУТІНСЬКИЙ М'ЯСОКОМБІНАТ», ЩО НАЛЕЖАТЬ БАНКУ «УКРАЇНА».

Ліквідатор Банку «Україна» оголошує про продаж на комерційному конкурсі пакету акцій ВАТ «Ватутінський м'ясокомбінат», що належать Акціонерному комерційному агропромисловому Банку «Україна», за грошові кошти.

1. Дані про емітента:
1.1. Код ВАТ за ЄДРПОУ: 00444263.
1.2. Вид цінного паперу: акція проста іменна.
1.3. Відкрите акціонерне товариство «Ватутінський м'ясокомбінат».
1.4. Місцезнаходження: 20250, Черкаська обл.; м. Ватутіне, вул. Індустріальне шосе, 1; телефон: (04740) 6-21-41.
2.1. Кількість акцій, що пропонується до продажу: 380 801 штук, що становить 51% від статутного фонду.
2.2. Номінальна вартість однієї акції: 1,05 грн.
2.3. Початкова ціна пакету акцій: 770 000 грн.
3. Детальну інформацію про емітента можна отримати звернувшись до Ліквідатора банку «Україна», телефон для довідок (044) 228-97-03.
4. Фіксовані умови конкурсу:
4.1. Погашення чи реструктуризація кредиторської заборгованості підприємства перед Банком «Україна» у сумі: 1 466 632,80 грн.
Додаткові умови участі в конкурсі — немає.
5. Для участі в конкурсі учасник Конкурсу:
5.1. сплачує на рахунок Банку «Україна» суму страхового внеску: 77 000 грн. Суми страхових внесків учасників конкурсу, які не будуть визнані переможцями, підлягають поверненню протягом 5 (п'яти) банківських днів з моменту підписання протоколу про проведення конкурсу. Номер рахунку, для сплати суми страхового внеску: № 36194000000840 в ГОУ Банку «Україна», МФО 300603, ЄДРПОУ 00039025.
5.2. подає заяву на участь у довільній формі.
В заяві обов'язково має бути зазначене:
а) для юридичних осіб:
— повна назва;
— код ЄДРПОУ;
— юридична адреса;
— поштова адреса, контактний телефон;
— реквізити розрахункового рахунку;
— номер та дату платіжного доручення про внесення гарантійного внеску;
б) для фізичних осіб:
— прізвище, Ім'я та по батькові;
— реквізити документу, що посвідчує особу заявника;
— поштова адреса, контактний телефон;
— номер та дату платіжного доручення про внесення гарантійного внеску.
До заяви повинна додаватись копія платіжного доручення про внесення гарантійного внеску. Для юридичних осіб заявки мають бути завірені печаткою юридичної особи. Кінцевий термін прийняття заяв на участь в Конкурсі: 22.10.2002 р.
5.3. В день проведення конкурсу 23.10.2002 року з 10-ої до 12-ої години ранку учасник подає у запечатаному конверті до конкурсної комісії план, який повинен включати:
— назву і місцезнаходження Емітента;
— відомості про покупця;
— запропоновану покупцем ціну придбання пакету Акцій;
— пропозиції щодо погашення заборгованості перед Банком (гарантії, поруки тощо);
— додаткові зобов'язання.
6. Конкурс здійснюється у два етапи. На першому етапі оголошується попередній переможець конкурсу. Інформація про його пропозиції доводиться до всіх учасників конкурсу. Якщо протягом п'яти робочих днів від них не надійдуть додаткові пропозиції, то попередній переможець оголошується остаточним переможцем. За наявності інших пропозицій проводиться додаткове засідання конкурсної комісії, яка розглядає додаткові пропозиції учасників конкурсу та визначає остаточного переможця. Засідання конкурсної комісії є закритими. Після закінчення засідання конкурсної комісії складається протокол, який затверджується Ліквідатором Банку «Україна».
7. Адреса прийняття конкурсних пропозицій, заяв та підтверджуючих документів:
Адреса — 01025, м. Київ, провулок Рильський, 10; тел./факс. (044) 228-97-03.

ІНФОРМАЦІЯ ПРО ПРОДАЖ НА АУКЦІОННИХ ТОРГАХ НА «ПФТС» ЦІННИХ ПАПЕРІВ, ЩО НАЛЕЖАТЬ БАНКУ «УКРАЇНА».

Ліквідатор Банку «Україна» оголошує про продаж на аукціонних торгах на «ПФТС» цінних паперів, що належать Акціонерному комерційному агропромисловому Банку «Україна»:

№ п/п	Вид цінних паперів	Емітент	ЄДРПОУ	АДРЕСА	Номінал 1 шт. ЦП грн.	Кількість ЦП шт.	% в СФ	Початкова Вартість, пакету ЦП грн.
Дата проведення торгів 22.10.2002 р.				Торги проводить ТОВ «Он-Лайн Капітал»			Тел. для довідок: (044) 254-49-20	
1	Акція проста іменна	ВАТ трест «Київміськбуд-6»	04012885	м. Київ, вул. Первомайського, 9	0,25	3 359 069	43	3 016 444,00
2	Акція проста іменна	ЗАТ «Авіакомпанія «Україна-Аероальянс»	16400658	02152, м. Київ, вул. Березняківська, 4-А	10,00	470	11,75	4 751,70

В аукціоні можуть брати участь професійні торгівці цінними паперами, які є членами «Першої фондової торгівельної системи» («ПФТС»), та підключені до торгового терміналу. Покупці, які не є торгівцями ЦП, можуть прийняти участь у торгах, звернувшись до зазначених членів «ПФТС». Телефон для довідок «ПФТС»: (044) 252-88-08, 252-92-09.

Для участі в аукціоні, покупці повинні до 13-ї години дня, що передує дню проведення торгів, подати до ДП «Технічний центр «ПФТС» заяву на участь в торгах, та сплатити суму страхового внеску, в розмірі 20% від початкової ціни пакету ЦП, на рахунок № 2600601276217 у ВАТ «УКРЕКСІМБАНК», МФО 322313, ЄДРПОУ 21672206, отримувач ДП «Технічний центр ПФТС».

Акції ВАТ трест «Київміськбуд-6» знерухомлені. Покупець для перереєстрації прав власності на ЦП повинен мати рахунок у Зберігача ЦП.

Акції ЗАТ «Авіакомпанія «Україна-Аероальянс» обліковуються у незалежного реєстратора.

Телефон для довідок Банку «Україна»: (044) 228-97-03.

Правління закритого акціонерного товариства «Транс-Порт»

повідомляє про проведення загальних зборів акціонерів, які відбудуться 20 листопада 2002 р. о 14-й годині за адресою: м. Одеса, вул. Приморська, 8.

Порядок денний:

Звіт правління, розподіл прибутку, звіт ревізійної комісії про фінансово-господарську діяльність, затвердження річного балансу за 2001 рік.

Реєстрація акціонерів з 9-ої до 14-ої год.

Правління АТЗТ «Транс-Порт».

Ухвалою господарського суду Сумської області від 24.09.02 на підставі пункту 7 статті 40 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» було припинено провадження у справі № 1683-15/81 про банкрутство ВАТ «Червоний металіст».

В зв'язку з цим вважати недійсним опубліковане оголошення (газета «Голос України» від 25.09.02 № 175 (2926) про введення щодо ВАТ «Червоний металіст» процедури розпорядження майном та призначення арбітражним керуючим в якості розпорядника майна Сугоняко Олександра Леонідовича, діючого на підставі ліцензії за № 249815 від 22.10.01 (м. Суми, вул. Козацький вал, 2А, тел.: 22-10-80).

Об'єднання громадян «Асоціація «Нова література»,
зареєстроване управлінням юстиції Київської міської державної адміністрації 7 липня 1995 року (свідоцтво № 495, ідентифікаційний код № 24074032, місцезнаходження: м. Київ, вул. Хрещатик, б. 21, к.111), оголошує про прийняття Конференцією об'єднання громадян «Асоціація «Нова література» від 19 серпня 2002 року рішення про ліквідацію.

Господарським судом Донецької області, 83048, м. Донецьк, вул. Артема, 157, постановою від 26 вересня 2002 року по справі № 32/153 Б визнано банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю «Круп» (84301, м. Краматорськ Донецької обл., Б. Машинобудівників, б.30, р/р немає, ЗКПО 2302711). Відкрита процедура ліквідації. Ліквідатором призначено Зуєва М. О. (ліцензія № 047985, адреса: 84301, вул. Соціалістична б. 45а, к. 307, тел. (06264) 7-90-47).

Господарський суд Луганської області (91000, м. Луганськ, пл. Героїв ВВВ За порушив справу № 12/11б про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «Родючість-2000» (91000, м. Луганськ, вул. Шевченко, 7, р/р 26007003920410 в ЛФ АБ «Брокбізнесбанк», МФО 304632, код 25363063 та р/р 260062451 в ЛОД АППБ «Аваль», МФО 304007, код 25363063). Розпорядником майна призначено — арбітражного керуючого Перекреста Олексія Івановича, м. Луганськ, кв. Героїв Сталінграда буд. 13, кв. 90, ліцензія № 250302 від 20.02.2002 року.

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня публікації оголошення.

Стіни древнього кремля

Тих, хто вперше приїздить до Василівки, обов'язково цікавить ця незвичайна споруда, котра здалеку нагадує середньовічний замок. Під'їдеш ближче — пасуться байдужі гуси. Вони забули, що їхні славетні предки колись врятували Рим!

На тихій вишневій околиці провінційного містечка злетіли під хмари стіни й башти фортеці, увінчані куполами і шпилями. Це, либонь, єдина в Запорізькій області поміщицька замкова споруда. Про його колишню міць і пишність можна судити по залишках стін і деяких будівель.

Зветься вона Василівський замок. Або замок Попова.

У другій половині XIX століття онук і тезко начальника Потьомкінської канцелярії, генерал-майора Попова, іменем якого названо нинішній райцентр, Василь Павлович Попов, бажаючи здивувати сучасників, побудував диво-палац. З його башт відкривався чудовий вид на придніпровські степи і Великий Луг. На оглядовому майданчику за розкішним розарієм була величезна шахівниця з білого мармуру і чорного граніту. Гості (а серед них бували й вельможі з Європи), оглядаючи околиці, грали в шахи. Цікаво, які завбільшки були шахові фігури?

У замку були обсерваторія та метеостанція. У зразковому порядку утримували музей зброї і творів середньовічного мистецтва, бібліотеку старовинних книг, етнографічні кімнати. Так, були в замку й такі. В індійській, китайській, турецькій, грузинській та інших кімнатах-музейчиках (всього їх було п'ятнадцять) знаходилися ляльки-манекени, вдягнуті в національні строї. В турецькій кімнаті, приміром, за свідченням очевидців, турок у чалмі сидів за столом, курив кальян і навіть дим з рота випускав. Ближче до річки у парку було встановлено скульптури італійського майстра Лангобарді. Подейкують, що із замку на Лису гору вів підземний хід, яким можна було проїхати й каретою.

Так чи інакше, все це, на жаль, у далекому минулому. Нині садиба генерала Попова в запустінні. Замість розарію — бур'яни, а шахові фігури замінили гуси, яких місцеві мешканці приганяють нагулювати жир прямісінько на територію архітектурного комплексу.

У директора музею-заповідника «Садиба Попова» Володимира Мєшкова **(на знімку)** останнім часом рідко буває хороший настрій. А думки про те, щоб залишити посаду, стають майже нав'язливими.

— Я не хочу, — пояснює він, — щоб потім люди казали: «А-а, це той самий Мєшков, за якого загинуло загальнонародне надбання!..»

До замку директор заповідника категорично забороняє заходити — а раптом впаде цеглина на голову?

— Для ремонтно-реставраційних робіт сьогодні потрібно 500—600 тисяч гривень, — каже Володимир Володимирович. — У нас і власні фахівці є. Звичайно, за рік ми у змозі освоїти госпспособом 80—90 тисяч, не більше. Та де їх узяти? До кого я тільки не звертався! І що з того?! Як були ми провінційним районним музеєм, так і залишаємося. Ні, коли руйнувалася одна з башт, загрожуючи завалити залізничну колію, нам виділили з районного бюджету 4300 гривень. На ремонт поміщицького будинку, спорудженого ще 1770 року, дали п'ять тисяч. Але ж це не діло — дивитися, як по цеглинці руйнується замок. Років за два—три від нього може лишитися купа руїн. Дехто каже: от якби це була пам'ятка національної культури! Але ж не Попов будував цей замок. Його власними руками звели місцеві майстри. З наших матеріалів побудували.

Найбільше у Володимира Мєшкова болить душа за два унікальні об'єкти: західний флігель, який називають також англійським замком, і оглядову башту, що розташована праворуч від замку — ближче до флігеля північного, де нині розгорнуто експозицію музею-заповідника.

Одна з особливостей оглядової башти — у кладці. Якщо у звичайній кладці шов становить 4—4,5 мм, то у стрільчастій арці василівської башти зазор між цеглинами не перевищує міліметра! Місцеві майстри довели мистецтво мурування до досконалості. Нібито вони якийсь клей застосовували, а не звичайний вапняний розчин.

Вражає своєю архітектурною пишнотою василівський кремль. Він має лише один аналог у Східній Європі — у Москві. Володимир Володимирович переконаний, що для спорудження палацового комплексу Попов не міг запросити абиякого архітектора. Адже комплекс, за словами Мєшкова, споруджували як альтернативу Воронцовському палацу в Алупці.

Нещодавно один із наукових співробітників «Садиби Попова» побував у відрядженні (власним коштом) у Санкт-Петербурзі. Зустрічався з колегами з Петродвірця. Показав їм знімки з Василівки. «Боже! — здивувалися петербуржці. — Та ж усе це — Бенуа, всесвітньо відомий архітектор, який працював у 30-х роках XIX століття на будівництві храму Христа Спасителя, Великого Кремлівського палацу і Малого театру. Ваш заповідник негайно треба брати під опіку ЮНЕСКО, якщо на місці нічого зробити не можете...»

...Їдучи трасою Харків—Сімферополь, ви побачите замок Попова. На трасі є навіть спеціальний покажчик. У замковому музеї вам запропонують залишити автограф у Книзі відгуків. Там є знаменний запис: «Велич і гармонія форм зачаровують. Зяюче ранами забуття волає про милосердя. Шановні меценати, відкрийте свої душі й допоможіть відродити пишноту, якій немає рівної в Україні». Що до цього додати? Чи знову сподіватимемося, що Захід нам допоможе?

Олександр АБЛІЦОВ.

Запорізька область.

Фото В'ячеслава ТАРАСЕНКА.

У НОМЕР

Золоті голоси під «Золотою короною»

Сім вересневих днів театральна Одеса жила оперою, слухала славетних майстрів з різних країн Європи й Азії. Їх скликав до Південної Пальміри Міжнародний фестиваль оперного мистецтва «Золота корона», заснований в 1998 році режисером, заслуженим діячем мистецтв України Василем Василенком, який віднедавна став директором Одеського театру опери і балету. Відтоді вже уп'яте під «Золотою короною» лунають воістину золоті голоси.

Оскільки в основі фестивальної програми — італійська класика («Тоска» і «Мадам Баттерфляй» Пуччіні, «Севільський цирульник» Россіні, «Лючія ді Ламмермур» Доніцетті та «Ріголетто» Верді), то всі твори вперше за роки проведення «Золотої корони» виконувалися усіма солістами, хто б якої національності не був, тільки мовою оригіналу, тобто італійською. Це свідчить про якісне зростання фестивалю.

Особливе враження справили на слухачів солістка Токійської опери Монамі Хама, яку, з її напрочуд ніжним та чистим ліричним сопрано, здається, сам Бог благословив на роль мадам Баттерфляй; баритон Мауро Августіні з міланського театру Ла Скала — його Ріголетто запам'ятовується, передусім, майстерно переданою силою характеру; Віктор Чорноморцев (Маріїнська опера Санкт-Петербурга), який у партії Скарпіо в «Тосці» красу свого соковитого баритону вміло поєднав з темпераментною акторською грою. А ще — Олена Герман, солістка Кишинівської опери, Людмила Ширіна з Одеської опери, Владислав Горай — з румунської Констанци, Шалва Мукерія, який співає в опері Данії, Олександр Гергалов (Росія), У Дзенін (Китай).

Монамі ХАМА:

— Одеський фестиваль заслуговує на найвищу оцінку. Маестро Василенку вдалося створити істинно творчу атмосферу, де всі мали змогу повною мірою розкрити свої можливості. Цьому посприяла й ваша чудова публіка, яка тонко розуміється на оперному мистецтві і щиро відгукується на вдало виконані партії.

Мауро АВГУСТІНІ:

— Одесити виявилися професіоналами у найвищому значенні цього поняття, створена ними атмосфера дала змогу швидко й комфортно «вписатися» в організовані для вистав трупи з представників найрізноманітніших шкіл. Ваша публіка дуже чутлива й емоційна, вона миттю відгукується на все, що відбувається на сцені. Співати для такої публіки — щастя.

Анатолій СОЛОВ'ЯНЕНКО-молодший, режисер-постановник Національної опери України (Київ):

— З батьком я приїздив до Одеси на першу «Золоту корону». Тепер мене запросили режисером-постановником церемонії відкриття цього свята. Очевидно, що «Золота корона» прогресує. Уявляю, яких титанічних зусиль коштує це організаторам. Недавно я був у Німеччині на оперному фестивалі, так от, виконавський рівень в Одесі — аж ніяк не нижчий, притім не тільки іменитих гостей, а й одеської трупи.

Отже, в «Золоту корону» повірили. А у Василя Василенка задум: під «Золоту корону»—2003 скликати на своєрідний бенефіс відомих тенорів з усього світу. Щоб таким чином ушанувати незрівнянного Енріко Карузо, 125-річчя з дня народження якого відзначається в наступному році. Хай щастить у здійсненні отого цікавого і сміливого задуму!

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

Як проростають гори

Виставка, що відбулася щойно в Центральному будинку художника в Києві, налічувала десятки робіт станкового і декоративно-ужиткового мистецтва сучасної Івано-Франківщини. Натюрморти Наталії Гілязової, малюнки самодіяльних художниць Параски Хоми та Стефанії Сандюк, витвори з дерева Анатолія Овчара, Сергія Бандюка... Походжаючи серед різножанрових, тематичних і абстрактно-формальних творів, прихильники протилежних стилів і напрямів почувалися цілком затишно. Кожен міг знайти щось до душі. Мені не вистачило і двох годин, щоб переглянути все.

...Коли мій батько служив в армії у Карпатах, він бачив, як «вирощуються» гори! Раз на рік місцеві газдині підіймалися кручами, тримаючи в руках крихітні пагони. То були пророслі з насінини смерічки, якими жінки обсаджували схили гір.

Цю батькову розповідь я згадала біля гобелена «Міжгір'я» прикарпатського художника Богдана Губаля. На його килимі гори вигинаються, як стебла квітчастої рослини, зрошені золотозоряним дощем. А може, то з неба в землю падає насіння, з якого потім і проростуть гори.

Оксана ЧИСТА.

Прихована камера в реальному офісі

ТЕЛЕ

7 жовтня на українського глядача очікує прем'єра несподіваного проекту, що його підготував для своїх глядачів телеканал «Інтер» у співдружності з московським REN-TV.

Як усе починалося...

У центрі Москви було споруджено унікально оснащений офіс. За всіма юридичними правилами заснована фірма — арт-центр «Російське диво» — мала відбирати учасників для вітчизняних і західних шоу. У засобах масової інформації надрукували оголошення про наймання на роботу. На співбесіду прийшло 700 осіб. На роботу їх приймали бізнес-консультанти, для яких були важливі такі риси претендентів: надмірна гоноровитість, авантюризм і бажання зробити стрімку кар'єру.

Потім у пресі та на телебаченні було проведено нову рекламну кампанію: для участі в різних шоу запрошувалися люди з феноменальними здібностями чи неординарною зовнішністю (тривалий час йшла вона й на «Інтері»). Відібрані герої почали працювати експертами в арт-центрі «Російське диво». Дуже швидко вони звикли до своєї нової ролі й увійшли до світу шоу-бізнесу...

...А тим часом за кулісами

Поверхом нижче за подвійними дверима міфічної організації з буденною назвою «Спецзв'язок-комплект» також працювали — там знімали новий безпрецедентний проект у стилі реального телебачення. Об'єктом зйомки став офіс «Російського дива», його менеджери та клієнти агентства, які нічого не підозрювали.

Такого ще не було!

Готували проект півроку, а офіс і телекомпанію будували півтора місяця. Приміщення із шести кімнат начинили чутливими мікрофонами і встановили за дзеркалами 24(!) професіональні та безліч очкових камер. Цілковиту відсутність вікон в офісі пояснили співробітникам легендою про існування тут у минулому студії звукозапису Баррі Алібасова.

Серед реальних людей, які відвідували центр, були й підготовлені організаторами шоу актори (на проект працювало ціле акторське агентство). Пригоди та непорозуміння, з якими доводилося зіткнутися менеджерам «Російського дива», вигадують чотири сценаристи. Так, приміром, цілий сценарій було розписано для Дмитра Діброва, який грав... двійника Дмитра Діброва. Відомий телеведучий постав перед менеджерами «Російського дива» таким собі скупцем, якого цікавило лише одне: скільки йому заплатять за схожість із Дібровим.

Організатори шоу весь час ставили пожильців офісу перед моральним вибором: їм пропонували хабарі, просили взяти на себе чужу провину, влаштовували тестування на сміливість та мужність. Вони закохувалися, сперечалися, конфліктували і не знали, що незабаром у них попросять дозволу на показ усього цього по телебаченню.

Та шоу могло й не бути

Одного чудового дня шоу трохи було не зірвали. Під час відрядження до Києва, коли відбувався кастинг талантів на телеканалі «Інтер», один із менеджерів агентства подумав, що потрапив у дуже погану, можливо, пов'язану з мафією та наркотиками, ситуацію. Він почав нервуватися і неадекватно реагувати на розіграші та провокації. Довелося відкрити йому страшенну таємницю. На щастя, герой був у захопленні, відіграв два останні дні і одразу ж підписав документ з дозволом на використання власної зйомки на телебаченні. Незабаром на адресу кожного із учасників надійшла пропозиція, від якої вони не змогли відмовитися...

ЗА КАДРОМ

Прабабця Сталлоне — із Одеси

Фото Олега ВОЛОДИМИРСЬКОГО (УНІАН).

Родовід американської кінозірки Сільвестра Сталлоне має стосунок до Одеси. Днями до міста в пошуках родинних коренів приїхала мати актора Жаклін. До заміжжя вона носила прізвище Лобович.

— Моя бабуся Роза прибула із сім'єю до США на початку XX століття, — згадує Жаклін, — і, наскільки я пам'ятаю, була досить заможною та розсудливою жінкою. Але так і не зуміла добре опанувати англійську мову.

Мати американського супергероя відрекомендувалася «професійним астрологом». З'ясувалося, що в роки перебудови в СРСР вона складала гороскоп для Михайла Горбачова. Тоді ж Жаклін і звернулася до радянської влади по допомогу «дослідити родовідне дерево». З Москви надійшла відповідь, що корені родоводу слід шукати в Одесі.

Мадам Сталлоне побувала на Одеській кіностудії, зустрілася з міським головою Русланом Боделаном та пообіцяла йому, що наступного разу приїде на свою батьківщину із Сільвестром. Цілком можливо, що під час цього візиту вдасться зняти фільм про Одесу.

НОМІНАЦІЇ

Чайники іже херувими

У столичному ресторані «Дежавю» відбулася церемонія вручення першої «цехової» театральної премії «Київський рахунок». Кращою актрисою минулого сезону названо Галину Ткач (Театр на Подолі, вистава «Концерт для рояля в чотири руки»), а кращим актором — Анатолія Хостікоєва («Отелло» франківців). Серед вистав відзначено «Гамлет. Сни» Андрія Жолдака та «В пошуках утраченого часу» (режисер Влад Троїцький, фольк-гурт «Божичі»). Як кращих продюсерів нагороджено Оксану Немчук (агенція GAL) та Олексія Кужельного (театр Сузір'я») — за те, що подарували Києву гастролі вистав Тумінаса «Граємо Шіллера» й «Маскарад».

Символ акції — херувим, який видно на малюнку, а сама премія має вигляд оригінального керамічного чайника, для кожної номінації він інший (про це подбав арт-салон «Гончарі»). Чайники переможцям вручали Ада Роговцева, Володимир Оглоблін, Роман Балаян, Роман Віктюк, Андрій Курков. Як уже повідомлялося, цю премію засновано журналістами «Столичных новостей» (Сергій Васильєв), «Киевских ведомостей» (Олег Вергелес) та «Голосу України» (автор цих рядків).

Віталій ЖЕЖЕРА.

Фото АП.

Упізнавана і земна

Вийшов новий кліп Ассії Ахат на композицію «Пожалій». Робота над відео розпочалася ще в лютому цього року, але частина вже змонтованого в комп'ютері матеріалу зникла і відновити багато які моменти виявилося неможливо. Довелося додатково знімати відео в серпні. Ассія залишилася задоволена: «Такого кліпу в мене ще не було. Два образи на екрані — це я. В одному випадку — впізнавана і земна, в другому — геть інша, нежива».

Дія історії відбувається в старому театрі, тому все здається несправжнім. Але під гримом ховаються непідробні почуття, які Ассія виражає не тільки грою на скрипці, а й голосом.

СПРАВИ АРХІТЕКТУРНІ

Зберегти і приватизувати

Цей рік оголошено ЮНЕСКО Міжнародним роком національної спадщини. Темі збереження історичних територій та об'єктів культурної спадщини було присвячено семінар, що недавно відбувся в Києві. До речі, в столиці з 1996 року відбудовано більше як 20 пам'яток історії та архітектури.

За словами заступника голови Національної комісії України у справах ЮНЕСКО Наталі Зарудної, «нам треба більше приділяти уваги цій проблемі, щоб потім не довелося відбудовувати те, що буде зруйновано в наш час».

У 2000 році парламент прийняв закон про охорону культурної спадщини. Проте цей документ проблему не розв'язує, бо залишаються відкритими питання комплексного збереження історичного середовища на тлі активного розвитку і забудови населених пунктів України. Можливо, що в недалекому майбутньому буде приватизовано окремі пам'ятки архітектури.

Спів «соловейка» зачарував «дельфіна»

ЧАС НОТ

16-кілограмового «срібного дельфіна» — нагороду п'ятого інтернаціонального фестивалю «Музика світу» — привезла з Італії заслужена артистка України вінничанка Вікторія Петрушенко. У номінації «Оперний співак», де змагалися представники 53 країн світу, українському «соловейку» не було рівних. Журі віддало пальму першості Вікторії за майстерне виконання українських романсів та арій з класичних італійських опер.

Це друга висока відзнака молодої аспірантки Київської національної консерваторії: торік у Великобританії на міжнародному конкурсі оперних співаків В. Петрушенко виборола титул «Кращий співак світу».

АНОНС

Святкуємо гуртом!

Атмосферу товариської вечірки, хорошу музику та ще деякі сюрпризи пообіцяв своїм шанувальникам гурт-іменинник «Піккардійська терція». Великий концерт у столичному Міжнародному центрі культури і мистецтв «Жовтневий палац», яким ця вокальна формація вирішила відсвяткувати десятиліття творчості, відбудеться 5 жовтня.

Шестеро львів'ян хочуть подарувати киянам і свої добре відомі композиції, і зовсім «свіженькі» твори. І запрошують усіх провести цей суботній вечір, насолоджуючись унікальним вокалом, довершеним виконанням і національним колоритом музичних традицій.

Вони не схожі на інших, але те, що вони створюють, заворожує якоюсь дивною рідною мелодикою і тому близьке багатьом з нас.

Голос України
ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Редактор номера Іван ІЛЛЯШ.

Редколегія:
Сергій **ПРАВДЕНКО**,
Леонід **БРОВЧЕНКО**,
Анатолій **ГОРЛОВ**,
Віталій **ЖЕЖЕРА**,
Іван **ІЛЛЯШ**,
Людмила **КОХАНЕЦЬ**,
Анатолій **МАРЦИНОВСЬКИЙ**,
Світлана **ПИСАРЕНКО**,
Віталій **СУДДЯ**.

Internet: http://uamedia.visti.net/golos

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для індивідуальних передплатників — 40224, для підприємств і організацій — 60955.
Загальний тираж 159000.
Ціна договірна.

Комбінат друку видавництва «Преса України».
03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»
Зам. 0311182. **1 2 3 4 5 6 7 8 9 0**

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-84-92;
телефакс — 224-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 441-89-34, 441-89-44;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій